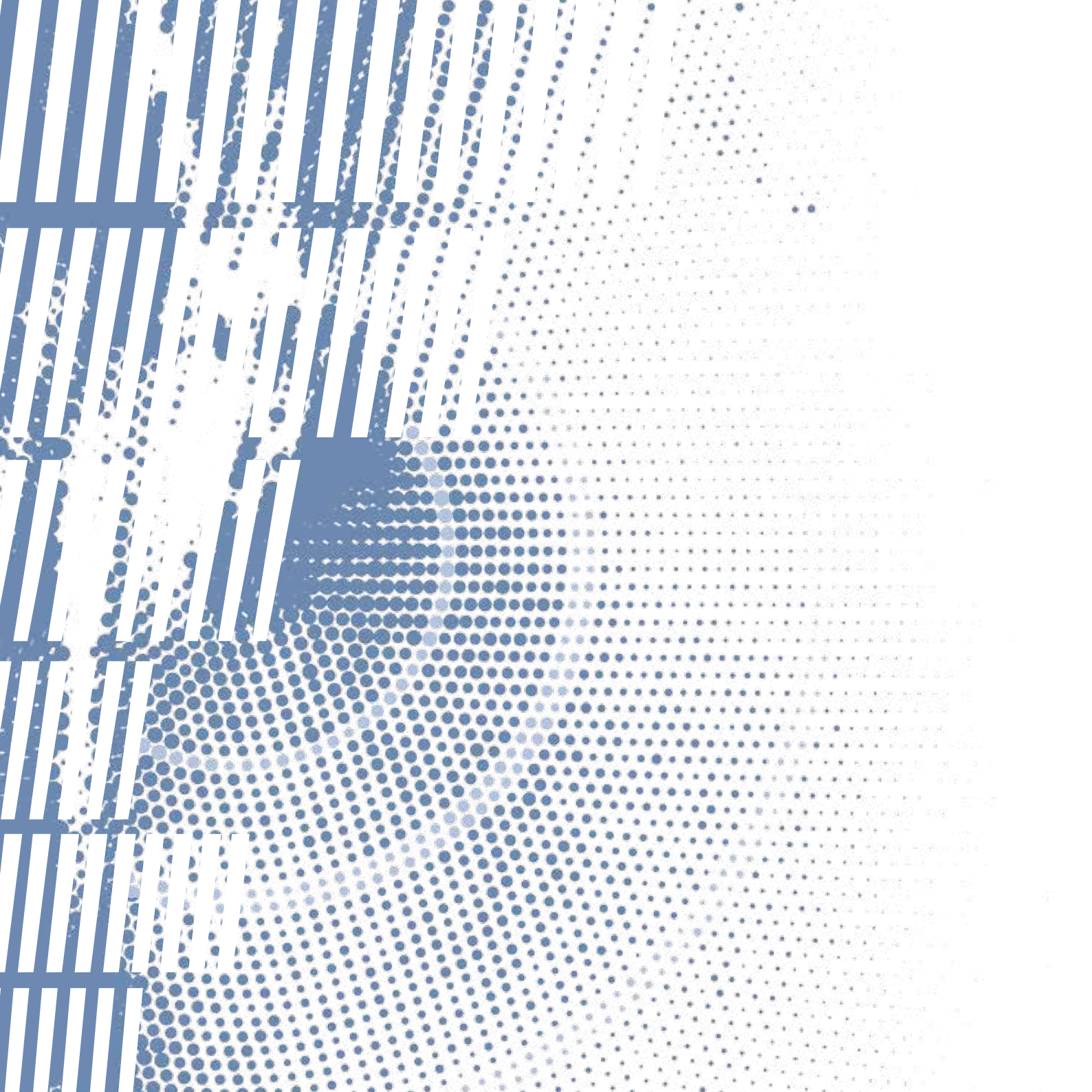

FILHARMONIA
GORZOWSKA

**IX FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA
ŚLADY PRZESZŁOŚCI**

**IX FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA
ŚLADY PRZESZŁOŚCI
7-21 PAŹDZIERNIKA 2022**

FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA

IX Festiwal Muzyki Współczesnej
im. Wojciecha Kilara
7-21 października 2022

ORGANIZATOR:

Centrum Edukacji Artystycznej – Filharmonia Gorzowska
ul. Dziewięciu Muz 10, 66-400 Gorzów Wlkp.
www.festiwalmuzykiwspolczesnej.pl
www.filharmoniagorzowska.pl

Joanna Pisarewicz – dyrektor
Przemysław Fiugajski – dyrektor artystyczny

PATRONAT HONOROWY:

Patronat Honorowy Marszałek
Województwa Lubuskiego
Elżbiety Anny Polak

PREZYDENT MIASTA
GORZÓWA WIELKOPOLSKIEGO

PARTNERZY:

Lubuskie
Warte zachodu

za'KS
sprzyjamy wyobraźni

POLSKI TEATR TAŃCA

KINO
60 krzesel

MOOS

PATRONI MEDIALNI:

radio zachód

plus 100.7 FM
GORZÓW WIELKI

TVP 3
GORZÓW
WIELKOPOLSKI

wyborcza.pl
— ZIELONA GÓRA —

ŚLADY PRZESZŁOŚCI

Muzyka.

Z jednej strony zawsze w ruchu, sięgająca po nowe środki, sprzyjająca najbardziej nowatorskim ideom, z drugiej – wskrzeszająca, przechowująca i transformująca ducha tego, co minione.

Jako przestrzeń w pełni demokratyczna – od zawsze pozwalająca twórcom swobodnie zderzać i łączyć nawet największe opozycje – reguły (antyreguły) nowoczesne i historyczne, innowację i tradycję, kontestację i kontynuację.

Właśnie te zderzenia stały się myślą przewodnią tegorocznego Festiwalu Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara. Podczas jego dziewiątej edycji zdecydowaliśmy się bowiem podążać śladami przeszłości, spoglądając na wielowymiarowość i wielowątkowość muzyki ostatnich dekad przede wszystkim w kontekście szeroko rozumianej tradycji i jej rozmaitych przejawów w twórczości kompozytorów współczesnych.

Zamysł ten stał się pretekstem do zaprezentowania dzieł, które na różne sposoby odnoszą się do uniwersalnej, wielowiekowej tradycji muzyki europejskiej. Poprzez swoją intertekstualność nawiązują do tego, co przeszłe – dawnych stylów, gatunków, technik i form, redefiniując je, „komentując” z perspektywy przełomu XX i XXI wieku, a niejednokrotnie także – czyniąc z nich ważny atrybut kompozytorskiego stylu.

Obecne w muzyce współczesnej „ślady przeszłości” to zarazem jedno ze świadectw jej wielkiego potencjału, budowanego na sztuce konfrontacji i dialogu dwóch światów momentami bardzo odległych i sprzecznych, w istocie – świata tradycji i tego, co dobrze znane oraz świata nowego, poszukującego, eksperymentującego, idącego pod prąd. Jesteśmy jednak przekonani, że za sprawą wywiedzionego z tej dwuwektorowości fascynującego procesu muzycznych splotów i transformacji, staniemy się uczestnikami nowych, zaskakujących doświadczeń. „Zakorzenie” muzyki współczesnej w dziedzictwie czasów odległych, to nie tylko przywoływanie muzycznej tradycji w sensie dosłownym, ale przede wszystkim potraktowanie jej jako źródła twórczej wynalazczości; inspiracji do kreowania nowego języka; okazji do dialogu i wypowiedzenia się wobec spuścizny poprzednich epok.

W odkrywaniu śladów, nie tylko muzycznych, jest coś fascynującego. To w śladach zawiera się czyjaś dawna obecność, historia, pamięć, wrażenie, refleksja. Do wspólnego poszukiwania, odnajdowania i odczytywania śladów przeszłości w tym, co współczesne zapraszają:

Dyrekcja i Zespół Filharmonii Gorzowskiej

WOJCIECH KILAR

(1932-2013)

Wybitna postać współczesnej muzyki polskiej, kompozytor takich dzieł jak *Exodus*, *Krzesany*, *Orawa*, kompozycji religijnych: *Missa pro pace*, *Bogurodzica*, *Angelus*, a także wielokrotnie nagradzany twórca muzyki filmowej (ponad 140 tytułów) pisanej dla największych reżyserów m.in.: Andrzeja Wajdy, Krzysztofa Zanussiego, Kazimierza Kutza, Francisa Forda Coppoli, Romana Polańskiego, Jane Campion i innych.

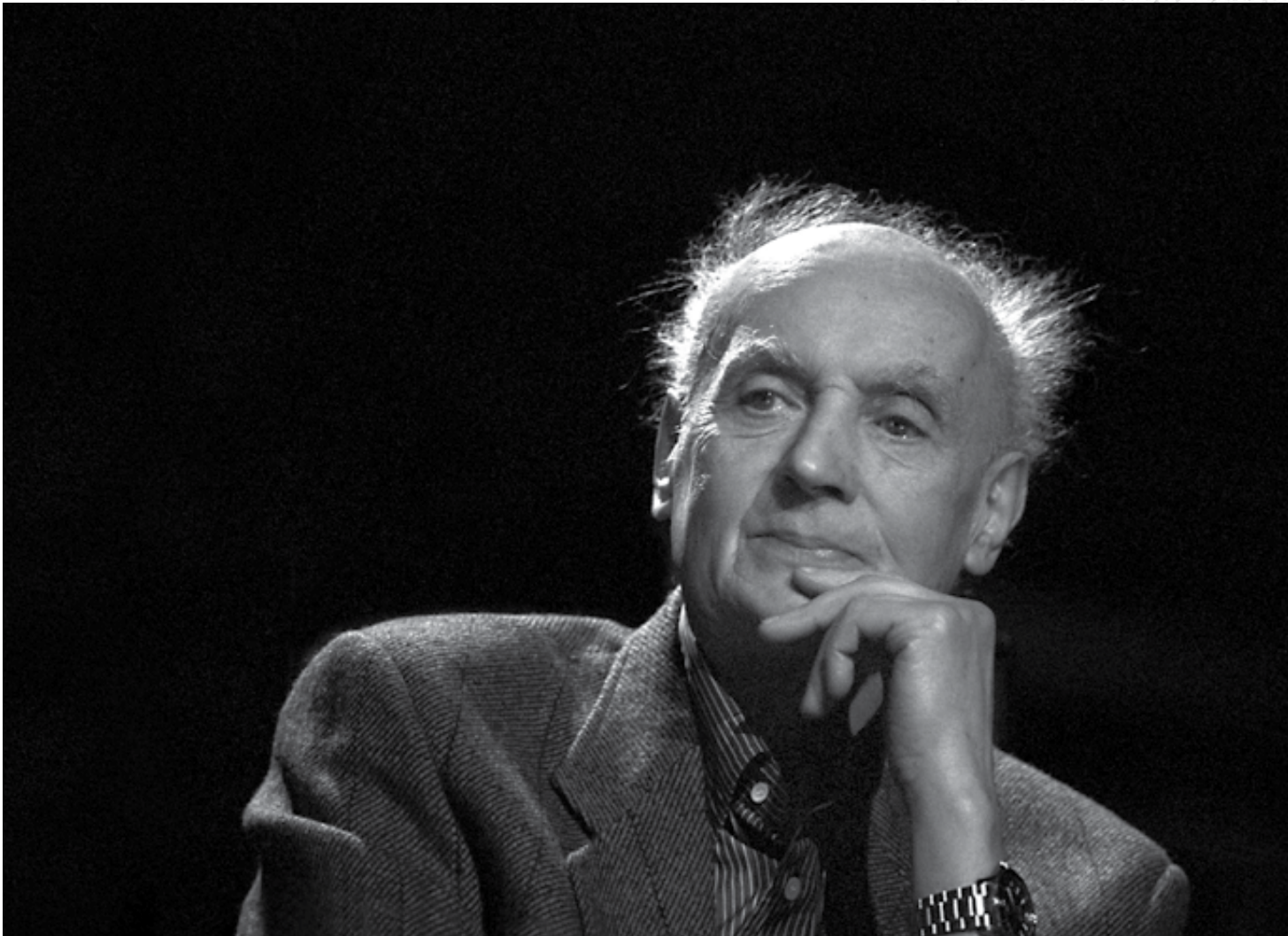
Urodzony 17 lipca 1932 roku we Lwowie, kompozytor i pianista. Po krótkich okresach spędzonych w Krośnie, Rzeszowie i Krakowie, osiadł na stałe w Katowicach. W latach 1946-1947 uczył się gry na fortepianie u Kazimierza Mirskiego w Państwowej Średniej Szkole Muzycznej w Rzeszowie, debiutował tam jako pianista na Konkursie Młodych Talentów, wykonując własne *Dwie miniatury dziecięce* (II nagroda). W latach 1947-1948 uczeń Państwowego Liceum Muzycznego w Krakowie w klasie Marii Bilińskiej-Riegerowej (fortepian) oraz Artura Malawskiego (harmonia – prywatnie), następnie Państwowego Liceum Muzycznego w Katowicach u Władysławy Markiewiczówny (fortepian). Równocześnie pobierał prywatne lekcje kompozycji u Bolesława Woytowicza, u którego w latach 1950-1955 uczył się Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Katowicach. W 1955 roku ukończył studia, otrzymując dyplom z wyróżnieniem. W tym samym roku otrzymał II nagrodę za *Małą uwerturę* na Konkursie Utworów Symfonicznych na V Festiwalu Młodzięży w Warszawie. Utwór ten znalazł się w programie pierwszego festiwalu muzyki współczesnej Warszawska Jesień w roku 1956. W latach 1955-1958 był aspirantem u Bolesława Woytowicza.

W 1957 brał udział w Międzynarodowych Kursach Wakacyjnych Nowej Muzyki w Darmstadt. W 1959-1960 jako stypendysta rządu francuskiego kształcił się w Paryżu u Nadii Boulanger (kompozycja). Występował także jako pianista, wykonując własne utwory. W 1977 roku został członkiem założycielem Towarzystwa im. Karola Szymanowskiego w Zakopanem, przez dwie kolejne kadencje był jego wiceprezesem. Był również członkiem Związku Podhalań. W roku 1991 Krzysztof Zanussi nakręcił o nim film telewizyjny pt. *Wojciech Kilar*. W 1999 otrzymał doktorat honoris causa Uniwersytetu Opolskiego. Od 1999 roku był członkiem zwyczajnym Polskiej Akademii Umiejętności.

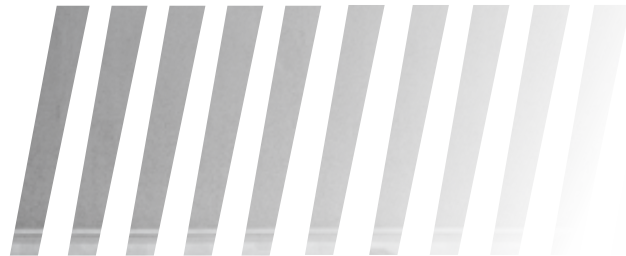
Laureat licznych nagród, doceniany również za działalność artystyczną w kontekście społecznym. W roku 2012 otrzymał Złotego Fryderyka za całokształt twórczości.

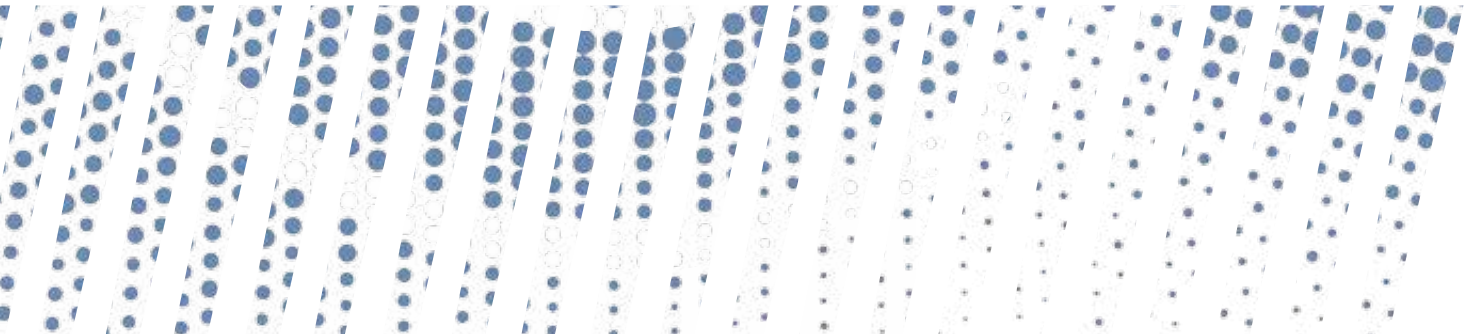
Jego muzyka do filmu Francisa Forda Coppoli *Bram Stoker's Dracula* została uhonorowana przez Amerykańskie Stowarzyszenie Kompozytorów, Autorów i Producentów nagrodą ASCAP Award 1992 w Los Angeles, w San Francisco przyznano jej Best Score Composer for a 1992 Horror Film. Napisał ścieżkę dźwiękową do *Portretu Damy* w reżyserii Jane Campion, filmów Romana Polańskiego: *Dziwne Wrota* i *Pianista* (Cezar 2002 za najlepszą muzykę filmową). Po jego utwory sięgają współcześni artyści: Motion Trio, Anna Maria Jopek czy bracia Pospieszalscy, znajdując w nich bogate źródło inspiracji twórczej.

Zmarł 29 grudnia 2013 roku w Katowicach.

© PWM/ fot. Jan Bebel

7.10.2022

KORNOWICZ / SZYMAŃSKI / SCHNITTKÉ
KONCERT INAUGURACYJNY

7 października 2022
piątek, 19:00
sala koncertowa

KORNOWICZ / SZYMAŃSKI /
SCHNITKE
KONCERT INAUGURACYJNY

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Maciej Piszek / fortepian
Anna Maria Staškiewicz / skrzypce
Przemysław Fiugajski / dyrygent

JERZY KORNOWICZ (*1959)
Spiętrzenia na orkiestrę

PAWEŁ SZYMAŃSKI (*1954)
Koncert fortepianowy

PRZERWA

ALFRED SCHNITKE (1934-1998)
IV Koncert skrzypcowy
Andante
Vivo
Adagio
Lento

PRZEMYSŁAW FIUGAJSKI

DYRYGENT

Studiował w Akademii Muzycznej w Krakowie dyrygenturę w klasie prof. Tomasza Bugaja oraz klawesyn w klasie prof. Elżbiety Stefańskiej. Dysponuje rozległym repertuarem symfonicznym i operowym ze szczególnym uwzględnieniem muzyki XVIII oraz XX i XXI

wieku. Występował z większością polskich orkiestr oraz z zespołami muzyki dawnej i współczesnej. Poprowadził wiele prawykonań, występując na międzynarodowych festiwalach: Write & Play, Aksamitna Kurtyna, Międzynarodowe Dni Muzyki Kompozytorów Krakowskich, Audio Art, Warszawska Jesień, Muzyka na szczytach, Andrzej Nikodemowicz – czas i dźwięk. W listopadzie 2007 roku nagrał dla Polskiego Wydawnictwa Audiowizualnego *Ładnienie* Pawła Mykietyna (z Jerzym Artyszem jako solistą; płyta zawierająca to nagranie zdobyła dwie nagrody Fryderyk 2009). Jego płyta z muzyką symfoniczną Wojciecha Ziemowita Zycha nagrana z Orkiestrą Opery i Filharmonii Podlaskiej w Białymstoku dla wytwórni Dux, zdobyła w 2010 roku wyróżnienie Supersonic przyznawane przez wychodzące w Luksemburgu pismo „Pizzicato”. Także dla wytwórni Dux nagrał ze Śląską Orkiestrą Kameralną oraz Orkiestrą i Chórem Filharmonii Śląskiej w Katowicach utwory na płyty monograficzne kompozytorów: Michała Dobrzyńskiego (2012) i Agnieszki Stulgińskiej (2013).

Od 2003 do 2017 roku pracował jako etatowy dyrygent w Warszawskiej Operze Kameralnej, gdzie uczestniczył w realizacjach kilkunastu oper, odnosząc wiele sukcesów i współpracując z plejadą wybitnych polskich wokalistów. Prowadził przedstawienia w Polskiej Operze Bałtyckiej w Gdańsku, Operze Wrocławskiej oraz Polskiej Operze Królewskiej w Warszawie. W latach 2016-2018 był członkiem rady artystycznej Polskiej Orkiestry Sinfonia Iuventus. W sezonie 2017/18 kierował działającą w ramach Filharmonii Lubelskiej orkiestrą barokową Konfraternia Caper Lublensis, osiągając z nią w krótkim czasie wysoki poziom artystyczny i prezentując lubelskim melomanom arcydzieła baroku i klasycyzmu. W październiku 2018 roku objął stanowisko kierownika muzycznego Teatru Muzycznego w Lublinie, w którym przygotował m.in. znakomicie przyjęte przez publiczność i krytykę premiery rewii *Czy można w taką noc... zakochać się?*, operetki *Kraina uśmiechu* Ferencza Lehára oraz musicalu *Hallo Szpicbródka* wg filmowego scenariusza Ludwika Starskiego.

Od lipca 2021 jest Dyrektorem Artystycznym Filharmonii Gorzowskiej.

ORKIESTRA FILHARMONII GORZOWSKIEJ

Działalność rozpoczęła wraz z inauguracją Filharmonii Gorzowskiej, w maju 2011 roku. Od początku istnienia wykonuje ambitny i zróżnicowany repertuar – od baroku po współczesność. W ciągu dziesięciu sezonów artystycznych wystąpiła z wieloma światowej sławy artystami, grając pod batutą tak znakomitych dyrygentów jak m.in. Krzysztof Penderecki, Jerzy Maksymiuk, Kazimierz Kord, Tadeusz Strugała, Antoni Wit, Tadeusz Wojciechowski czy Wojciech Rajski. Jako soliści z Orkiestrą koncertowali m.in. Maxim Vengerov, Thomas Hampson, Soyoung Yoon, Ivan Monighetti, Adam Makowicz, Agata Szymczewska, Konstanty Andrzej Kulka, Małgorzata Walewska, Agnieszka Rehlis, Iwona Hossa, Natalie Choquette, Krzysztof Jakowicz, Kaja Danczowska, Janusz Wawrowski, Jakub Jakowicz, Piotr Paleczny, Ewa Pobłocka i wielu innych znakomitych artystów.

Zespół wielokrotnie występował również z artystami sceny jazzowej i rozrywkowej, takimi jak, m.in.: Leszek Możdżer, Włodek Pawlik, Jarek Śmietana, Henryk Miśkiewicz, Jose Torres, Irena Santor, Grzegorz Turnau, Mie-

czysław Szcześniak, Marcin Wyrostek; na koncie ma także współpracę z kompozytorami Janem A.P. Kaczmarkiem (Festiwal Transatlantyk) i Radzimirem Dębskim (projekt *Hip Hop Symfonicznie* z udziałem jednego z najważniejszych polskich raperów Miuosha), a także koncerty na Festiwalu Przystanek Woodstock, gdzie zagrał z Michałem Jelonkiem (2014) oraz amerykańską kapelą rockową Dead Daisies (2017).

Muzycy mają w dorobku dwa albumy: *Sibelius, Czajkowski – koncerty skrzypcowe* (2012) nagrany ze skrzypaczką Soyoung Yoon oraz *Bronisław Kaper / Jan A.P. Kaczmarek – Spotkanie* (2015).

Twórcą i pierwszym dyrektorem Orkiestry był Piotr Borkowski (marzec 2011-październik 2012). Od kwietnia 2013 do kwietnia 2017 zespół pracował pod dyrekcją Moniki Wolińskiej; od września 2017 do grudnia 2020 orkiestrą kierował Jacek Kraszewski. Wraz z sezonem 2021/22 dyrektorem artystycznym Orkiestry został Przemysław Fiugajski.

SKRZYPCE I

Maria Nowak-Walbrodt
– koncertmistrzyni
Miłosz Wieliński
– koncertmistrz
Amelia Dziedzic
Maciej Grygiel
Daria Krzysztoń-Baran
Filip Orlikowski
Paulina Tobis

SKRZYPCE II

Łukasz Jaros
Aleksandra Bogacka-Pajdzik
Yi Ding-Dana
Agnieszka Wenda

ALTÓWKI

Dawid Pajdzik
Paweł Gaca
Weronika Grenda
Mikołaj Sobolewski
Paulina Zmysłowska-Kłosińska

WIOLONCZELE

Piotr Więclaw
Małgorzata Bleja
Mikołaj Cieślak
Agnieszka Lasek
Katarzyna Winkiewicz-Więclaw

KONTRABASY

Mateusz Rzytka
Aleksander Krywult

FLETY

Gaëlle Dohen

OBOJE

Maria Banaszak
Eike Schäfer

KLARNETY

Maciej Dana
Grzegorz Tobis

FAGOTY

Bartosz Baran
Mateusz Janiak

WALTORNIE

Joanna Wydmuch
Krzysztof Landowski

KOTŁY

Aleksander Lasek

ANNA MARIA STAŚKIEWICZ

SKRZYPCE

Jest laureatką III nagrody w XIII Międzynarodowym Konkursie im. Henryka Wieniawskiego w Poznaniu (2006), laureatką I nagrody i nagrody specjalnej w V Międzynarodowym Konkursie im. Karola Szymanowskiego w Łodzi, zwyciężczynią Ogólnopolskich

Przesłuchań Skrzypków w Elblągu, XVI Ogólnopolskiego Konkursu Bachowskiego w Zielonej Górze.

Ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu, w klasie skrzypiec prof. Marcina Baranowskiego. Swoje umiejętności doskonaliła również pod kierunkiem prof. Wandy Wiłkomirskiej.

Koncertowała w Albanii, Austrii, Brazylii, Bułgarii, Chinach, Estonii, Gruzji, Japonii, Niemczech, Rosji, Rumunii, Słowacji, Szkocji, Szwajcarii, Szwecji, Turcji, USA, we Włoszech, na Ukrainie, Litwie i Łotwie, a także w wielu miastach Polski. Współpracowała z większością krajowych zespołów filharmonicznych (Bydgoszcz, Gdańsk, Kraków, Lublin, Łódź, Poznań, Toruń, Warszawa, Zielona Góra), a ponadto z Narodową Orkiestrą Polskiego Radia w Katowicach, Orkiestrą Polskiego Radia Amadeus, Polską Orkiestrą Radiową, Polish Art Philharmonic, Orkiestrą Kameralną Miasta Tychy AUKSO, Orkiestrą Kameralną Leopoldinum, Orkiestrą Kameralną Wratislavia, Sinfoniettą Cracovią, Sinfonią Iuventus, Sinfonią Varsovią, Sinfonią Viva. Wśród

zagranicznych zespołów, które jej partnerowały, znajdują się orkiestry kameralne z Kaliningradu i Zurychu oraz symfoniczne z Ankary, Getyngi, Tirany i Sao Paulo.

Wystąpiła w charakterze solistki na estradach wielu renomowanych sal, m.in.: Municipal Theatre w Sao Paulo, Kaisersaal we Frankfurcie nad Menem, Laeiszhalle, Groszer Konzertsaal w Hamburgu, Konzertsaal im Kulturpalast w Dreźnie, Musikvereinssaal w Wiedniu, Raitt Recital Hall w Malibu (USA), Hatch Recital Hall, Eastman School of Music w Rochester (USA), Grossmunster w Zurichu, Kioi Hall w Tokio, Auli UAM w Poznaniu, Filharmonii Narodowej w Warszawie, Studio S1 PR im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie, Zamku Królewskiego w Warszawie.

Jest sześciokrotną stypendystką Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Fundacji Yamaha Europa oraz laureatką programu stypendialnego Młoda Polska.

Od 2015 roku pracuje w orkiestrze Sinfonia Varsovia na stanowisku koncertmistrza.

MACIEJ PISZEK

FORTEPIAN

Urodził się 3 maja 1985 w Warszawie. W roku 2008 ukończył z wyróżnieniem studia z zakresu gry na fortepianie pod kierunkiem prof. Bronisławy Kawalla oraz klasę kameralistyki prof. Macieja Paderewskiego na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w War-

sawie. Swoje umiejętności doskonalił pod kierunkiem takich wybitnych profesorów, jak Sequeira Costa, Dominique Merlet, Vera Gornostaeva czy Lee Kum-Sing. W roku 2015 ukończył studia podyplomowe w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w klasie prof. Andrzeja Jasińskiego.

Jest laureatem nagród na wielu krajowych i międzynarodowych konkursach pianistycznych (m.in. we Francji, Włoszech i w Grecji). Brał udział w licznych festiwalach muzycznych, m.in. „Łańcuch” poświęcony twórczości Witolda Lutosławskiego (2004), Laboratorium (2006), Festiwal Twórczości Pawła Szymańskiego (2006), Festiwal „Crossdrumming” (2007), Festiwal „Od Chopina do Góreckiego” (2007), Świętokrzyskie Dni Muzyki (2008), Forum Lutosławskiego (2009), Muzyka na szczytach (2015, 2021), Paweł Mykietyń – konteksty (2020), TRZY-CZTERY (2016, 2017, 2020, 2021), Warszawska Jesień (2016). Występował z towarzyszeniem wielu orkiestr, a tym AUKSO, Sinfonii Varsovii, Polskiej Orkiestry Radiowej, Orkiestry Filharmonii Kaliskiej, pod batutą takich dyrygentów,

jak Bassem Akiki, Łukasz Borowicz, Szymon Bywalec, Piotr Dąbrowski, Przemysław Fiugajski, Szymon Kawalla, Michał Klauza, Wiktor Kociuban, Jan Krenz, Marek Moś, Wojciech Michniewski, Fabian Panisello, Ruben Silva, Monika Wolińska, w wielu prestiżowych salach w Polsce oraz za granicą (m.in. w Austrii, Hiszpanii, Grecji, Rumunii, we Francji, Włoszech, na Białorusi oraz Ukrainie). Współpracował m.in. z Pawłem Mykietyńem, Maciejem Grzybowskiem, Olgą Pasicznik, Jackiem Laszczkowskim, Andrzejem Karłowem, Anną Karasińską, Stanisławem Skoczyńskim, Kwartetem DAFÔ, Royal String Quartet oraz kameralnymi zespołami orkiestr Warszawskiej Opery Kameralnej i Opery Narodowej. Płyta *Speechless Song* z utworami Pawła Mykietyna, na której pianista wraz z Jackiem Laszczkowskim zarejestrowali *Sonety Szekspira* na sopran męski i fortepian (2000) otrzymała dwie statuetki Fryderyka.

JERZY KORNOWICZ (*1959)
SPIĘTRZENIA NA ORKIESTRĘ

Jerzy Kornowicz. Kompozytor, improwizator, pianista, artysta interdyscyplinarny. Twórca czerpiący z różnych estetyk, form i konwencji oraz eksperymentujący ze źródłami dźwięku. Jego muzyka to swobodna gra skojarzeń, w której kluczową rolę odgrywają intuicyjność i niejednoznaczność. Obok nowych technik kompozytorskich obecne są w niej elementy improwizacji i tradycji. Przeszłość wciąż odciska tu ślad w teraźniejszości, teraźniejszość rozszerza się i piętrzy. Wielka muzyczna kipiela – jak określa swoją muzykę sam kompozytor – jest konsekwencją wszechobecnej zmienności, ruchu, „nieustannego rzeczy wirowania”, nieuchwytności, istoty współczesnego świata. Znakomicie odzwierciedla to utwór *Spiętrzenia* (2007). Kompozytor, po raz kolejny eksperymentując z narracją wbrew wszelkim samoograniczeniom w muzyce, rozbudowuje ją nie tylko w poziomie, ale też w pionie. *Spiętrzenia* to dzieło polinarracyjne, w którym momentami rozgrywają się jednocześnie – jeden nad drugim – trzy różne utwory. Kolejne muzyczne obecności i koincydencje tworzą wspólnotę ponad różnicami, nie zacierając ich przy tym do końca. Ten kształtujący się pod naporem brzmienia stan dźwiękowy, choć chwilami nie do końca rozpoznawalny, generuje potężną energię. *Spiętrzenia* będąc swoistą kontemplacją nadmiaru, stają się jednocześnie muzycznym exemplum współczesnego widzenia i doświadczenia świata.

[9']

PAWEŁ SZYMAŃSKI (*1954)
KONCERT FORTEPIANOWY

Słynny postmodernistyczny slogan „wszystko już było” w twórczości Pawła Szymańskiego zyskał znakomite rozwinięcie. Z tego, co było, kompozytor wywodzi bowiem kolejne inspiracje, budując na ich fundamencie swój własny styl i oryginalny język muzyczny. Przywołując w swoich utworach to, co minione, Paweł Szymański robi to zawsze w sposób niejednoznaczny, krytyczny, ironiczny, a nawet paradoksalny, co sprawia, że tradycja i jej elementy podlegają nieustannym przetworzeniom i redefinicjom. Jak sam stwierdza – zawsze jest jakiś cudzysłów, jakaś gra. *Koncert na fortepian i orkiestrę* (1994) to fascynująca kompozycja zbudowana na mocnym zderzeniu tego, co przeszłe, z tym, co teraźniejsze. Opowieść o końcu formy, która wobec współczesnej narracji zdaje się bezsilna, niedostateczna. Poddana przez kompozytora ostentacyjnej deformacji staje się własnym reliktem. Tradycję à rebours. Bo w miejsce „starej” formy Szymański nie proponuje żadnej nowej – w tradycyjnym jej rozumieniu. W zamian dostajemy za to antykoncert, antystrukturę, w której trudno odnaleźć jakiegokolwiek tradycyjne rozwiązanie. Jakby w ten sposób kompozytor zapowiadał nieuchronny kres tego gatunku. Próżno szukać więc w Koncercie rozmachu, wirtuozerii, wartkich dialogów fortepianu z orkiestrą, spójności i bogactwa brzmienia. Od pierwszych taktów muzyce towarzyszy nieodparte poczucie, że wszystko idzie nie tak, jak powinno; nie tak, jak by się spodziewało; wrażenie zanikania i rozpadu – zarówno tradycyjnej formy, jak i narracji, których blade echa wyłaniają się i mającą sennie niczym duchy – staje się coraz silniejsze. Oszczędne brzmienie fortepianu, wymykający się rytm, nieoczywista rozrzedzona faktura, ascetyczna partia orkiestry, rozmyte, mgliste plamy brzmieniowe oscylujące między dźwiękiem a ciszą, metafizyczna atmosfera ostatecznego kresu nasycona całą gamą nastrojów i emocji, wreszcie stan spokoju i oczyszczenia. Oto nadzwyczajnie brzmiący koniec historii wielkiego gatunku według Pawła Szymańskiego.

[20']

ALFRED SCHNITTKE (1934-1998)

IV KONCERT SKRZYPCOWY

Fundamentem postawy twórczej Alfreda Schnittke była wierność przekonaniu, że w muzyce postęp i pamięć przeszłości to dwie strony tej samej monety. Kompozytor stworzył więc własny system oparty na technice zapożyczeń, kolażu i cytatu, a jego polistylistyczna twórczość wyrosła na gruncie wielkich muzycznych tradycji odegrała ważną rolę w kształtowaniu estetyki postmodernistycznej końca XX wieku. Doskonałym wyrazem przekonań kompozytora jest *Koncert skrzypcowy nr 4* (1984), uznawany za jego szczytowe osiągnięcie w tym gatunku. Schnittke z wielką swobodą porusza się tu między „starym” a „nowym”, raz po raz ustanawiając nowe, chwilami szokujące napięcia – między poszczególnymi dźwiękami, dźwiękami a ciszą, tematami, ogniwami, harmoniami, fakturami, wreszcie stylistycznymi idiomami i konwencjami (od koncertu barokowego, przez romantyczny, po odniesienia do modernizmu). Pełna kontrastów, zwrotów akcji i niespodziewanych aluzji muzyczna substancja podlega tu nieustannym próbom siły, z których chyba najbardziej efektowną jest zderzenie w drugiej części *Koncertu* narastającego, ekspansywnego brzmienia orkiestry z kadencją solisty, podczas której partia skrzypiec wkracza w sferę nie-muzyki. Solista „strącony” w ciszę porusza smyczkiem tam i z powrotem; wykluczony i pozbawiony swej wiodącej roli, zamienia się w niemy obraz, muzyczny majak. *Koncert* jest jednocześnie wyrazem znakomitej techniki kompozytorskiej, o czym świadczą choćby tematy utkane między innymi z monogramów samego Alfreda Schnittke oraz osób szczególnie mu bliskich – skrzypka Gidona Kremera, z którym się przyjaźnił i któremu dedykował swe dzieło, a także kompozytorów, z którymi czuł duchowe pokrewieństwo: Edisona Denisova, Sofii Gubajduliny i Arvo Pärta.

[35]

9.10.2022

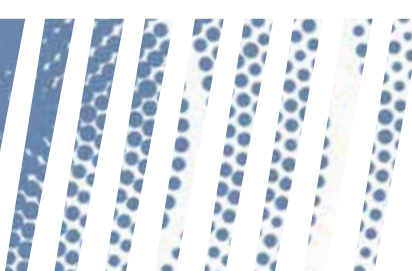
3xMYKIETYN

KONCERT KAMERALNY

9 października 2022
niedziela, 17:00
sala kameralna

3xMYKIETYN
KONCERT KAMERALNY

Kwartet smyczkowy
im. Henryka Mikołaja Góreckiego:
Maciej Grygiel / skrzypce
Łukasz Jaros / skrzypce
Joanna Głąb / altówka
Piotr Więclaw / wiolonczela

Urszula Kryger / mezzosopran

Ryszard Alzin / fortepian

PAWEŁ MYKIETYN (*1971)

II Kwartet smyczkowy

Sonety Szekspira

*I. Let me not to the marriage
of true minds*

*[Nie ma miejsca we wspólnej dwojga
serc przestrzeni]*

*II. Why didst thou promise such
a beateous day*

*[Czemuż mnie upewniałeś, że dzień
piękny będzie]*

*III. Music to hear, why hear'st thou
music sadly?*

*[Głos jak muzyka mając, czemuż przy
muzyce smutniejesz?]*

IV. My love is as a fever

*[Miłość mnie jak gorączka rozszalała
trawi]*

V. Whoever hath her wish

[Inne mają zachcianki]

*VI. Tir'd with all these, for restful
death I cry*

*[W śmierć jak w sen odejść pragnę,
znużony tym wszystkim]*

III Kwartet smyczkowy

URSZULA KRYGER

MEZZOSOPRAN

Jedną z najbardziej uznanych polskich śpiewaczek. Ukończyła studia pianistyczne i wokalne w Akademii Muzycznej w Łodzi.

Uczestniczyła w wielu międzynarodowych konkursach muzycznych, otrzymując wysokie nagrody. Do jej największych

sukcesów należą zwycięstwa w I Międzynarodowym Konkursie dla Młodych Wokalistów im. Stanisława Moniuszki w Warszawie (1992), VI Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Johannes Brahmsa w Hamburgu (1994) oraz 43. Międzynarodowym Konkursie Muzycznym ARD w Monachium (1994). Odtąd jej karierze towarzyszy nie słabnące zainteresowanie melomanów i krytyki.

W 1995 roku wystąpiła w La Scali z recitaleem pieśni Fryderyka Chopina. Rok później z wielkim sukcesem debiutowała na scenie Semper Oper w Dreźnie w operze *Kopciuszek* Gioacchino Rossiniego, w partii Angeliny. Publiczność polska i wielu krajów świata miała okazję często podziwiać jej kreację w dziełach oratoryjnych wykonywanych pod batutą tak znakomitych mistrzów, jak Jan Krenz, Jerzy Semkow, Rafael Frühbeck de Burgos, Sir Colin Davis, Armin Jordan.

Szczególnością uwagi obdarza muzykę kameralną – jej sztuka interpretacji pieśni łączy w sobie perfekcyjność z niezwykle naturalnością. Doceniają to towarzyszący jej muzycy, wśród których znajdują się m.in. wybitni pianiści – Hartmut Höll, Charles Spencer, Melvyn Tan i Pascal Rogé;

klarnecista Paul Meyer oraz Tokyo String Quartet czy Petersen Quartet.

Dokonała wielu nagrań dla rozgłośni radiowych i firm fonograficznych, takich jak: Decca (*Pieśni polskie* Poulenc'a), Hyperion (*Pieśni Chopina*), CPO (*Ballady Löwego*), DUX (*Duety rosyjskie* – Fryderyk 2001, *Pieśni Moniuszki* oraz *Pieśni Karłowicza* i Szymanowskiego – Fryderyk 2002, *Pieśni Żeleńskiego* – Fryderyk 2012, *Duety słowiańskie*, *Duety niemieckie*), BNL (*Arie Beethovena*), Naxos (*Pieśni Lutosławskiego*), Channel Classics (Szymanowski Complete Songs – Fryderyk 2004), Polskie Radio (K. Szymanowski – *Pieśni z orkiestrą*), NInA (Mykietyn – *Pasja św. Marka*).

Nagrodą Fundacji im. Karola Szymanowskiego wyróżniona została za przemyślane i wysoce artystyczne interpretacje pieśni tegoż kompozytora.

Jest również pedagogiem. Prowadzi liczne kursy mistrzowskie. Jest profesorem Akademii Muzycznej w Łodzi.

RYSZARD ALZIN

FORTEPIAN

Polski pianista i kompozytor, zamieszkały w Hamburgu. Absolwent Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie fortepianu prof. prof. Ewy Poblóckiej i Marii Gabryś oraz w kla-

sie kompozycji prof. prof. Stanisława Moryto i Marcina Błażewicza.

W latach 2018-2020 uczestniczył w programie CoPeCo (Contemporary Performance and Composition) – studiach skoncentrowanych na wykonawstwie muzyki współczesnej, a także improwizacji i kompozycji, odbywających się kolejno na czterech europejskich uczelniach muzycznych: Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia w Tallinie (Estonia), Kungliga Musikhögskolan w Sztokholmie (Szwecja), Conservatoire National Supérieur Musique et Danse w Lyonie (Francja) oraz Hochschule für Musik und Theater w Hamburgu (Niemcy).

Laureat licznych nagród w konkursach pianistycznych w Polsce i za granicą, m.in. Grand Prix w Concours Musical de France w Paryżu (2004), I miejsca w Ogólnopolskim Konkursie Młodych Instrumentalistów im. Stefanii Woytowicz w Jaśle (2006), wyróżnienia w Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym EMCY w Ettlingen (2006), I nagrody w I Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym „Karol Szymanowski in Memoriam” w Warszawie (2007),

II nagrody w X Konkursie Pianistycznym im. Ludwika Stefańskiego i Haliny Czerny-Stefańskiej w Płocku (2008) oraz, ze śpiewakiem Michałem Janickim, wyróżnienia za najlepsze wykonanie utworu kompozytora polskiego w XIX Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej im. Kiejstuta Bacewicza w Łodzi (2016). Za swoje osiągnięcia muzyczne kilkakrotnie został również nagrodzony stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Jego kompozycje wykonywane są w kraju i za granicą, na festiwalach takich jak Ljud-O-Ljud Festival w Sztokholmie (2019) czy 6. Festiwal Muzyczny „TRZY-CZTERY. Konteksty. Kontrasty. Konfrontacje” w Warszawie (2021). Do jego najważniejszych kompozycji należą: *5 Aforyzmów* na fortepian (2009), *Elegia* na chór mieszany (2010), *2 Pieśni do słów Stachury* na mezzosopran i gitarę (2011), *Gabinet luster* na trzy instrumenty (2011), *unter-über-neben* na skrzypce i live electronics (2014), *Toccata* na gitarę i fortepian (2014), *Oleander kantata* na sopran i zespół muzyki dawnej (2017), *Raport o stanie planety* – opera kameralna na sopran, alt, tenor bas i zespół instrumentalny (2019), *kPyINerHaaC* na taśmę (2020) oraz *Nokturn gdański* na tenorowy flet prosty i carillon (2021).

KWARTET SMYCZKOWY IM. HENRYKA MIKOŁAJA GÓRECKIEGO

Powstał w 2011 roku, wraz z rozpoczęciem działalności artystycznej Filharmonii Gorzowskiej, z inicjatywy muzyków Orkiestry. Od chwili założenia zespół tworzą: Maciej Grygiel – skrzypce, Łukasz Jaros – skrzypce, Piotr Więclaw – wiolonczela; w roku 2019 do kwartetu dołączyła Joanna Głąb, grająca na altówce.

Od chwili powołania zespół koncentruje się przede wszystkim na propagowaniu i wykonawstwie muzyki współczesnej, w tym dzieł kameralnych kompozytorów polskich – Henryka Mikołaja Góreckiego, Witolda Lutosławskiego, Pawła Szymańskiego, Pawła Mykietyna i innych; nie stroni także od współczesnej muzyki światowej, sięgając m.in. po utwory Philipa Glassa, Steve’a Reicha czy Johna Adamsa. Kwartet koncertował podczas trzech edycji Festiwalu Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara (2013, 2019, 2021). Niezależnie od głównego nurtu artystycznych peregrynacji zespół ma także w repertuarze wiele kompozycji muzyki światowej poprzednich epok. W sezonie 2020/21 – wraz z Ekatrzną Matokh (klawesyn) – muzycy wykonali *Die Kunst der Fuge* Johanna Sebastiana Bacha. Oprócz koncertów w Filharmonii Gorzowskiej muzycy mają także na swoim koncie występy w innych salach oraz instytucjach kultury, m.in. w gorzowskim Jazz Clubie Pod Filarami czy Katedrze Gorzowskiej. Chętnie też podejmują współpracę z innymi artystami.

PAWEŁ MYKIETYN

II KWARTET SMYCZKOWY (2006)

Paweł Mykietyń. Twórca odrębny. Twórca poszukujący. Twórca wątpiący. Kompozytor-wizjoner. Jego muzyka klućzy, drąży, podąża, ewoluuje. W swej zmienności nieprzewidywalna, meandryczna, sprzeczna, bezkompromisowa, ironiczna, fascynująca, piękna. Poruszająca myśli i emocje. Dotykająca esencji życia.

Jednym z ważniejszych momentów w twórczości kompozytora i w rozwoju jego muzycznego języka okazała się fascynacja światem mikrotonów i chęć eksplorowania ich harmonicznch możliwości. Pod jej wpływem właśnie powstał *II Kwartet smyczkowy* – kameralne arcydzieło, które wrzuca nasze ucho w całkiem nową, z pozoru niewygodną muzyczną przestrzeń mikrointerwałów. Z pozoru – bo choć nie odnajdziemy w niej znajomo brzmiących akordów czy zwrotów harmonicznch zbudowanych na znanych porządkach – to w miarę zanurzania się w ten osobliwy, oniryczny świat ćwierć-ostrości, dość szybko zapominamy o naszych przyzwyczajeniach. Chłoniemy muzykę, ulegając jej harmonicznemu „delikatnieniu”, hipnotycznej kruchości, śnieżnej melancholii, iluzoryczności. Kompozytor nasycza stopniowo fakturę i harmonikę utworu coraz większą liczbą ćwierćtonów, aż do osiągnięcia kulminacji dramaturgicznej. Zaskoczeniom nie ma końca. W wysublimowanych flażoletowych współbrzmieniach kwartetu smyczkowego wysłyszeć możemy brzmienia kojarzące się ze szklaną harmoniką, akordeonem, a nawet muzyką elektroniczną. Aura nieoczywistych, migoczących, odrealnionych harmonii Pawła Mykietyńa zachwyca i odurza. A my, z zadziwiającą przyjemnością, jej ulegamy.

[13']

PAWEŁ MYKIETYN

SONETY SZEKSPIROWSKIE (2000)

Jako kompozytor obcujący w swojej twórczości z tekstem niemal od zawsze – Paweł Mykietyń nie raz już dowiódł, że potrafi łączyć go z muzyką w sposób doskonały. Znajdując w rytmie, melodii i aurze literackiego pierwowzoru źródło twórczej inspiracji i tworząc dla niego nową przestrzeń i nowy kontekst, robi to z niebywałą wirtuozerią. Jednym z najlepszych jego utworów, w którym muzyka i tekst tworzą kunsztowną, erudycyjną, a przy tym wizjonerską całość, są *Sonet*y *Szekspira*. To arcydzieło współczesnej polskiej liryki wokalne, osnute na tekstach kilku wybranych sonetów Williama Shakespeare'a. Przynależąc do postmodernistycznego okresu twórczości kompozytora, nosi wyraźne ślady przeszłości – bliższej lub dalszej i odważnie łączy czasem dość odległe inspiracje. W partii fortepianu pojawiają się zarówno odniesienia do punktualizmu Antona Weberna – techniki kierującej uwagę odbiorcy na pojedyncze dźwięki, jak również błyskotliwe figuracje oraz romantyczny rozmach. Partia wokalna raz brzmi jak wirtuozowska aria z płynną, szeroką kantyleną oraz licznymi ozdobnikami, to znów przechodzi w mowę, krzyk i śmiech. Choć pod względem treści i dramaturgii *Sonet*y *Szekspira* nie tworzą zwartej historii, to z następstwa szczęściu, często bardzo skontrastowanych ogniw, wyłania się nadrzędną całość nasycona olbrzymią ekspresją i intensywnymi, skrajnie różnymi emocjami. To muzyka zawieszona pomiędzy dwoma biegunami – między dramatyzmem a liryzmem, uniesieniem a skupieniem, radością a smutkiem, powagą a rubasznnością, bliskością a samotnością. Istotę poszczególnych emocji i nastrojów kompozytor precyzyjnie kreuje, wykorzystując cały zestaw środków technicznych, fakturalnych i wyrazowych. Różnym efektem artykulacyjnym, brzmieniowym czy melodycznym nadaje tym samym wartość semantyczną, tworząc z ich pomocą własną, genialną interpretację wielkiej Szekspirowskiej poezji.

[22']

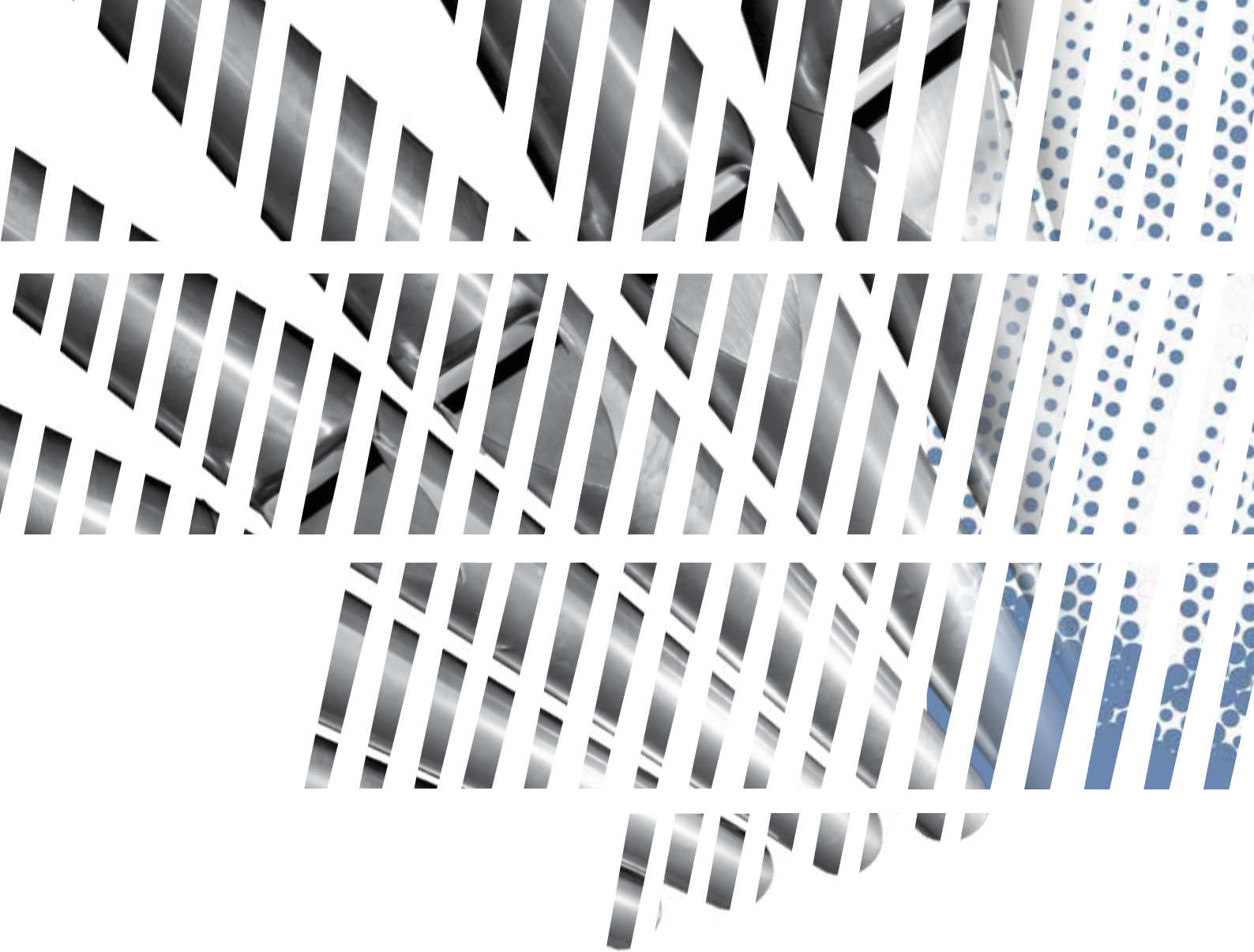
PAWEŁ MYKIETYN

III KWARTET SMYCZKOWY (2016)

Po okresie zgłębiania harmonicznych możliwości mikrotonów Paweł Mykietyń postanawia stanąć twarzą w twarz z czasem. Czyniąc go kategorią nadrzędną i determinującą muzyczny przebieg swoich kompozycji, realizuje w nich we właściwy sobie, nieoczywisty sposób ideę permanentnego przyspieszenia. Doskonale słyszymy to w *III Kwartecie smyczkowym* opartym na powtarzającej się prostej sekwencji melodyczno-harmonicznej. Wyłaniająca się z pojedynczych dźwięków melodia ulega stopniowemu zagęszczeniu, a następnie zapętla się i przyspiesza; poddawana ciągłym zmianom tempa każe nam za sobą podążać, stając się rodzajem agogicznej igraszki, w dodatku bardzo energetycznej i szybko „wpadającej w ucho”. Za sprawą takich pomysłów, jak choćby element perkusyjny w artykulacji, niespodzianek nie brakuje również w brzmieniu i fakturze utworu. Słuchamy *Kwartetu smyczkowego* Mykietyńa, a po głowie zaczyna nam błędzić popularna piosenka zespołu The Verve – *Bitter Sweet Symphony*. Przypadek czy zmyślny plan kompozytora? Jedno jest pewne – po mikrotonach z *II Kwartetu smyczkowego* nie ma tu śladu. Prym przejmuje accelerando. Chwilami aż trudno nadążyć. Gdy milknie ostatni dźwięk, pozostaje się uśmiechnąć i pogratulować kompozytorowi przewrotnego konceptu, w którym powtarzalność stała się ostatecznie pochwałą zmienności.

[13']

12.10.2022

RECITAL ORGANOWY

12.10.2022
środa, 19:00
Kościół Podwyższenia Krzyża Świętego

RECITAL ORGANOWY
ROMANA PERUCKIEGO

JOHANN SEBASTIAN BACH
(1685-1750)
Toccatà i fuga d BWV 565

PETRUS VASKS (*1946)
Te Deum

JULIUSZ ŁUCIUK (1927-2020)
Preludia Maryjne

HENRYK MIKOŁAJ GÓRECKI
(1933-2010)
Kantata

WOJCIECH KILAR (1932-2013)
Wokaliza z filmu *Dziewięte wrota*
(opr. Roman Perucki)

MARIAN SAWA (1937-2005)
Fuga-Bolero

KLAUS HUBER (*1964)
In Te Domine speravi

ZBIGNIEW KRUCZEK (*1952)
Preludium i fuga BACH „Marsz”

ROMAN PERUCKI

ORGANY

Ukończył gdańską Akademię Muzyczną im. Stanisława Moniuszki w klasie organów prof. Leona Batora w 1985 roku. Uczestniczył w mistrzowskich kursach organowych w kraju i za granicą. Profesor Akademii Muzycznej w Gdańsku od roku 1997 (w latach 1996-

1999 był prorektorem ds. artystycznych) oraz w Zespole Szkół Muzycznych w Gdańsku; I organista Katedry Oliwskiej, członek Komisji Liturgicznej przy Metropolii Gdańskim. W charakterze konsultanta powoływany jest do opiniowania projektów nowych instrumentów, remontów i restauracji historycznych organów Archidiecezji Gdańskiej i na terenie całej Polski.

Koncertuje w kraju i za granicą (cała Europa, USA, Japonia, Australia, Ameryka Południowa). Juror m.in. Międzynarodowego Konkursu Organowego w Kaltern (Włochy), Opawie (Czechy), w Paryżu, Petersburgu i Kaliningradzie (Rosja). Dyrektor i juror Międzynarodowego Konkursu Muzyki Organowej im. J.P. Sweelincka w Gdańsku. Prowadzi kursy mistrzowskie w Niemczech, Rosji, Francji, Meksyku oraz wykłady w uczelniach i szkołach muzycznych na terenie Polski.

W swoim dorobku ma już ponad dwa tysiące recitali. W 2005 roku grał m.in. w słynnej Katedrze Notre Dame w Paryżu, w Katedrze w Gandawie, na nowych organach Katedry Lozańskiej, w Katedrze Narodu w Brukseli czy słynnych organach w Katedrze w Rydze. Miał przyjemność występować na wielu znamienitych międzynarodowych festiwalach. Występował również jako kameralista i solista m.in. z Orkiestrą

Polskiej Filharmonii Bałtyckiej, z Orkiestrą Polskiej Filharmonii Kameralnej, z Orkiestrą Agnieszki Duczmal, z Orkiestrą Natiionale Porto i ze znakomitymi solistami.

Dokonał licznych nagrań dla Polskiego Radia i Telewizji, NDR, telewizji brytyjskiej, słowackiej i innych. Nagrał dwadzieścia osiem płyt. *Messe pour les paroisses* F. Couperina Bohdan Pocięj uznał w „Ruchu Muzycznym” za najlepsze nagranie roku 1991 w Polsce, natomiast druga płyta Oliwska nominowana była do nagrody Fryderyk. W swoim dorobku posiada platynową płytę (wydaną w 1998 roku).

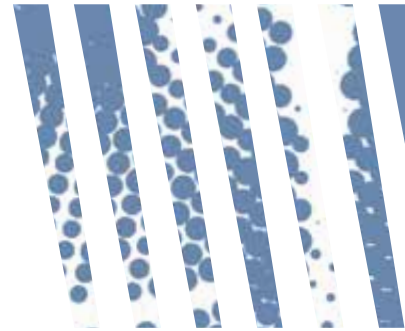
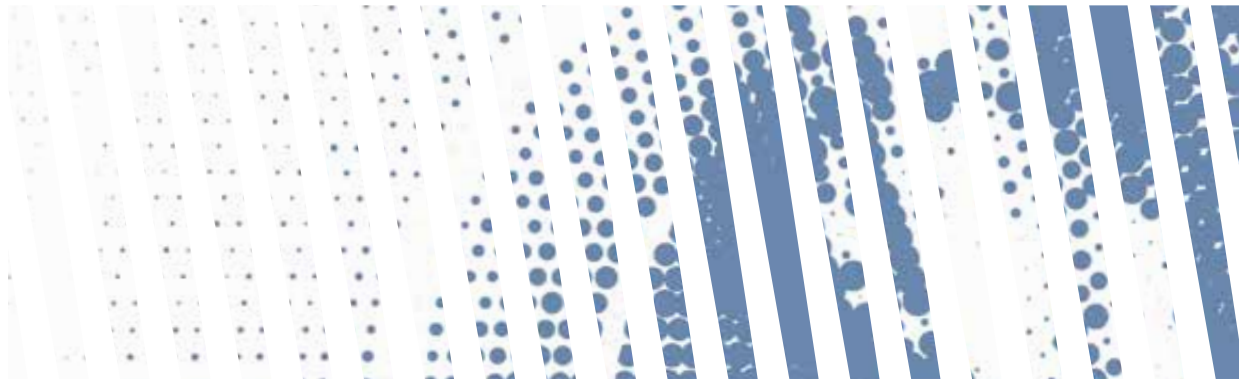
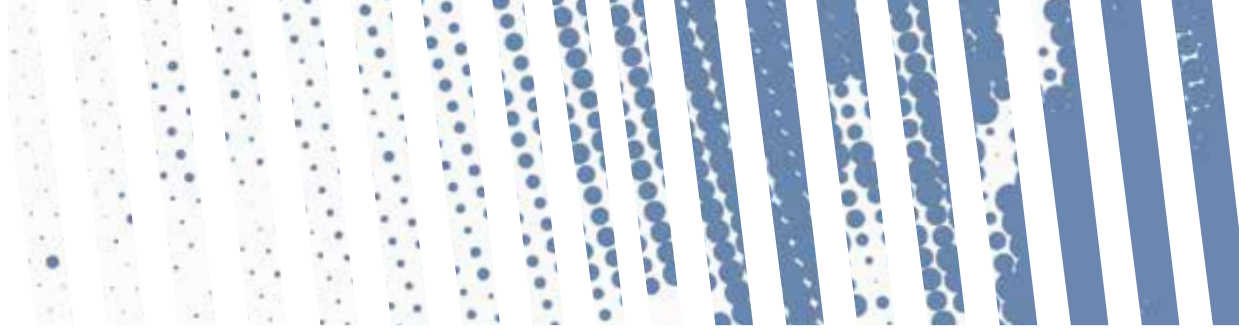
Jest dyrektorem Polskiej Filharmonii Bałtyckiej w Gdańsku (w latach 1993-1997 był również jej dyrektorem artystycznym) oraz prezesem Pomorskiego Stowarzyszenia „Musica Sacra”, z którym organizuje m.in.: Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej w Katedrze Oliwskiej, Międzynarodowy Konkurs Organowy im. J.P. Sweelincka w Gdańsku, cykl koncertów „Blżej Bacha”, koncerty z okazji Jarmarku św. Dominika w kościele oo. Dominikanów w Gdańsku oraz koncerty w kościołach Rumi, we Wdzydzach i w Morągu. Od 1999 roku jest prezesem Stowarzyszenia Miłośników Archikatedry Oliwskiej oraz dyrektorem Konkursu Chórów „Maria Cantat”, członkiem jury Konkursu Pieśni Religijnej w Jastarni, organizatorem Festiwalu Muzyki Sakralnej w Gdyni.

Posiada liczne odznaczenia i nagrody, w tym najwyższe odznaczenie papieskie Pro ecclesiae et Pontifice, złotą odznakę Zasłużony dla Kultury Polskiej (2005), nagrodę Miasta Gdańska w Dziedzinie Kultura, Medal „Zasłużony dla Kultury Polskiej Gloria Artis”, Pomorską Nagrodę Artystyczną – Gryfa Pomorskiego za rok 2006, nagrodę Gdańskiego Towarzystwa Przyjaciół Sztuki. W marcu 2008 roku otrzymał nadany przez papieża Benedykta XVI Order Świętego Sylwestra.

Muzyczna współczesność to czas wielkich i dynamicznych przemian znajdujących odzwierciedlenie w nowych koncepcjach, nurtach, technikach, stylach; czas radykalnych eksperymentów, czas powrotów do tradycji. Obecna w muzyce XX i XXI wieku złożoność i wielokierunkowość to z jednej strony wyraz twórczej wolności i triumf indywidualizmu, z drugiej – sposób na opisanie istoty współczesnego świata. Niezwykle ciekawym obszarem, w którym te pluralistyczne tendencje wybrzmiewają i znajdują wyraz, jest twórczość organowa.

O ile jeszcze w pierwszej połowie XX wieku przeważały w niej tendencje późnoromantyczne, to już druga połowa stulecia przypominała wielki muzyczny tygiel. Kompozytorzy hołdowali różnym stylom i wpływom, dzieląc się na tych, którzy poprzez stosowanie klasycznych form i gatunków, cytatów i stylizacji nawiązywali w swoich dziełach do szeroko rozumianej tradycji, oraz na miłośników awangardy zaszczipiającej na gruncie muzyki organowej zdobywcze dodekafonii, sonoryzmu czy minimalizmu. Organy jako instrument będący swoistą muzyczną soczewką, skupiającą w sobie potężne i monumentalne możliwości brzmieniowe i kolorystyczne, otwierał przed twórcami muzyki współczesnej niezliczoną ilość perspektyw.

Różnorodność, piękno, potęga i majestat – te słowa to najlepsza zapowiedź recitalu organowego w wykonaniu Romana Peruckiego. Program złożony z utworów współczesnych polskich kompozytorów: Juliusza Łuciuka, Henryka Mikołaja Góreckiego, Wojciecha Kilara, Mariana Sawy, Zbigniewa Kruczka oraz szwajcarskiego twórcy Klausu Hubera i łotewskiego – Pēterisa Vaska, tworzy zróżnicowaną stylistycznie i koncepcyjnie panoramę muzyki organowej XX i XXI wieku. Kolejne utwory pozwalają artyście zaprezentować olbrzymie bogactwo możliwości brzmieniowych i dynamicznych instrumentu – od tych najbardziej subtelnych, nazywanych „głosem niebiańskim”, po potężne i monumentalne, chwilami agresywne, wprawiające swoją siłą w drżenie wszystko dokoła – przestrzeń, myśli, emocje. Pozwalają mu także zabrać słuchacza w fascynującą podróż śladami wielkich muzycznych tradycji – od średniowiecznego chorału gregoriańskiego, przez barokową polifonię i klasyczną harmonię, aż do XX-wiecznych dysonansów i klasterów. Oto sześćdziesiąt minut muzyki zawieszanej między przeszłością a teraźniejszością, między sacrum a profanum; pozwalającej pobyc z dala od współczesnego świata, a jednocześnie w najbardziej intymnej z nim bliskości.

14.10.2022

CZAS – PRZESTRZEŃ – MUZYKA
KONCERT SYMFONICZNY

14 października 2022
piątek, 19:00
sala koncertowa

CZAS – PRZESTRZEŃ – MUZYKA
KONCERT SYMFONICZNY

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Michał Górczyński / klarnet basowy
Jacek Rogala / dyrygent

Sabrina Stachel / asystent dyrygenta

KRZYSZTOF PENDERECKI (1933-2020)

Trzy utwory w dawnym stylu

Aria – Lento

Menuetto I

Menuetto II

MACIEJ JABŁOŃSKI (*1974)

Przestrzenie – figury – faktury na smyczki

WOJCIECH ZIEMOWIT ZYCH (*1976)

Solilokwium II – Pejzaż myśli
zamarzłych na klarnet basowy i smyczki

PRZERWA

KRZYSZTOF MEYER (*1943)

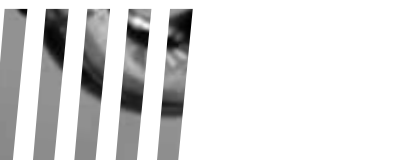

Symfonia D-dur w stylu W.A. Mozarta

Adagio – Allegro

Andante con moto

Tempo di menuetto

Finale: Allegro

JACEK ROGALA

DYRYGENT

Jest absolwentem wrocławskiej Akademii Muzycznej, w której z wyróżnieniem ukończył studia kompozytorskie pod kierunkiem Grażyny Pstrokońskiej-Nawratil (1990) oraz dyrygenckie pod kierunkiem Marka Pijarowskiego (1992).

Od roku 2001 jest dyrektorem Filharmonii Świętokrzyskiej w Kielcach oraz festiwalu: Świętokrzyskie Dni Muzyki, Lato w Filharmonii, Festiwal Filmu i Muzyki. W roku 2012 za inaugurował działalność kieleckich filharmoników w ich nowej siedzibie.

W latach dziewięćdziesiątych był asystentem dyrygenta we wrocławskiej Operze, a także współpracował jako stały gościnny dyrygent z Orkiestrą Capella Bydgosciensis. Następnie przebywał na stypendium dyrygenckim im. A. Rodzińskiego w The Cleveland Symphony Orchestra. W tym okresie pracował w Redakcji Muzycznej Polskiego Radia we Wrocławiu, był pełnomocnikiem Ministra Kultury i Sztuki do spraw muzyki, a następnie kierował Redakcją Muzyki Współczesnej Programu II Polskiego Radia. W 1999 sprawował kierownictwo artystyczne Festiwalu Dni Grażyny Bacewicz. W latach 2000-2007 był prezesem, a do roku 2010 – wiceprezesem zarządu Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej (ISCM), w którym kierował także Konkursem Muzyki XX i XXI Wieku dla Młodych Wykonawców.

Jest jurorem wielu konkursów oraz członkiem komisji programowych festiwalu. Napisał książkę *Muzyka polska XX*

wieku wydaną przez PWM (2000). Kilkanaście lat prowadził działalność dydaktyczną na Uniwersytecie Jana Kochanowskiego w Kielcach. Od roku 2016 jest adiunktem i – od 2020 – kierownikiem Katedry Dyrygentury w Akademii Muzycznej w Łodzi. Od 2012 był wiceprzewodniczącym, a od 2021 jest przewodniczącym Zrzeszenia Filharmonii Polskich.

Dokonał wielu prawykonań i nagrań radiowych oraz filmowych. Jego nagrania kompozycji *3 dla 13* P. Mykietyna oraz *Concerto á rebours* T. Wieleckiego zwyciężyły na Międzynarodowej Trybunie Kompozytorów UNESCO w Paryżu (1995, 1999), a płyta z nagraniem utworu *3 dla 13* w roku 2009 otrzymała nagrody Fryderyk w dwóch kategoriach: album roku muzyka współczesna oraz najwybitniejsze nagranie muzyki polskiej. Z Orkiestrą Filharmonii Świętokrzyskiej nagrał m.in. cykl czterech płyt *Album Polski*, płytę *We Are From Here* z muzyką Włodka Pawlika oraz album *Muzyka na otwarcie* z utworami zamówionymi u polskich kompozytorów na pierwszy koncert w nowej siedzibie Filharmonii.

W latach 2007-2011 poprowadził prapremiery pięciu baletów współczesnych wyprodukowanych przez Filharmonię Świętokrzyską i Kielecki Teatr Tańca, w tym: *Zdarzyło się w Jerozalem* K. Dębskiego i *Pinokio* M. Weinberga (premiera polska). Od roku 2013, we współpracy z UMFC w Warszawie, prowadzi doroczne spektakle w cyklu „Opera w Filharmonii”.

Na swym koncercie ma koncerty na wielu renomowanych festiwalach i konkursach w Europie, Azji i obu Amerykach. Jest także kompozytorem muzyki symfonicznej, kameralnej, chóralnej i elektronicznej. Jego utwory wykonywane były w Polsce, Europie i Ameryce Północnej.

Otrzymał brązowy medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”, a za propagowanie polskiej muzyki współczesnej – nagrodę Stowarzyszenia Autorów ZAIKS.

MICHAŁ GÓRCZYŃSKI KLARNET BASOWY

W 2004 roku ukończył studia w klasie klarnetu na Uniwersytecie Muzycznym im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Kompozytor, pedagog, solista i kameralista. Współzałożyciel Kwartludium – zespołu specjalizującego się w wykonawstwie mu-

zyki współczesnej. Autor muzyki do spektakli teatralnych, filmów.

Jako improwizator współpracował z takimi artystami, jak Kazuhisa Uchihashi, Dror Failer, Ken Vandermark, Mikołaj Trzaska, Zdzisław Piernik, Butch Morris, John Butcher, Mark Sanders. Autor koncepcji „muzyka do języków” polegającej na tworzeniu muzyki do języków świata (język jidysz, japoński, indonezyjski, irański, angielski).

Jako solista współpracował z Filharmonią Wrocławską, Filharmonią Szczecińską, Orkiestrą Muzyki Nowej, AUKSO – Orkiestrą Kameralną Miasta Tychy, Kwartetem Śląskim.

Od kilku lat specjalizuje się w grze na klarnecie kontrabasowym, realizując repertuar muzyki współczesnej, klasycznej, etnicznej i improwizowanej. Jest członkiem takich zespołów jak Kwartludium, Bastarda, Polonka, William's Things.

KRZYSZTOF PENDERECKI

TRZY UTWORY W DAWNYM STYLU (1963)

Lata sześćdziesiąte XX wieku to w twórczości Krzysztofa Pendereckiego okres intensywnych poszukiwań i brzmieniowych eksperymentów. Jedni widzieli w nich wówczas fascynujące objawienie, drudzy przyglądali się tym eksploracjom sceptycznie, wytykając kompozytorowi nieumiejętność pisania „przyzwoitej”, tonalnej muzyki. Na tak postawiony zarzut Krzysztof Penderecki odpowiada tyleż niespodziewanie, co doskonale i zaskakuje wszystkich muzyką jakby z innego świata – *Trzema utworami w dawnym stylu*. Ta kilkuminutowa kompozycja na orkiestrę smyczkową wystarczyła, by wytrącić broń z ręki niedowiarków i dowieść kompozytorskiego kunsztu i nieograniczonej wyobraźni muzycznej polskiego twórcy, który z niesłychaną swobodą potrafił poruszać się w skrajnie nawet odległych od siebie stylach i estetykach – od brzmień radykalnie awangardowych po zakorzenione w tradycji stylizacje. Mini-suite, będącą znakomitym przykładem pastiszu dworskiej muzyki barokowej, tworzą trzy stylizowane miniatury – liryczna, śpiewna i medytacyjna w nastroju *Aria* oraz dwa taneczne, pełne lekkości i niewymuszonego wdzięku *Menuety*, napisane przez Pendereckiego do filmowego arcydzieła Wojciecha Hassa – *Rękopisu znalezionego w Saragossie*.

[7]

MACIEJ JABŁOŃSKI
PRZESTRZENIE – FIGURY – FAKTURY NA SMYCZKI
(2020)

Maciej Jabłoński to twórca niepokorny i niespokojny. W swojej muzyce przeszłość ustawia zawsze wobec teraźniejszości, traktując ją nie jako cel dzieła, lecz środek w procesie jego tworzenia; pretekst do poszukiwań nowego języka; impuls dla własnych pomysłów; okazję do zastosowania nietradycyjnych, oryginalnych rozwiązań formalnych i warsztatowych w kreowaniu wielowymiarowości i wieloznaczności muzycznego brzmienia. W muzyce najważniejsze są dla niego ekspresja i forma, a zarazem możliwość intensywnej ich transformacji w oparciu o nowe środki fakturalne, harmoniczne i agogiczne. Jego muzyka pełna brzmieniowych aluzji i metafor posiada w sobie wielką siłę emocjonalną; uruchamia i wyczula zmysły, uwalnia wyobraźnię, intensyfikuje odczuwanie. Choć jako twórca stara się nie ulegać iluzji „własnego stylu”, pewne treści (poetyka snów, wątki autobiograficzne) czy rozwiązania (obecność warstwy elektroakustycznej w dziełach orkiestrowych) wydają się dla niego szczególnie ważne. Wśród zajmujących go zagadnień znajduje się także topofonia skoncentrowana na przestrzennym wymiarze muzyki. O sposobie i celu jej wykorzystania w utworze *Przestrzenie – faktury* – *figury* Maciej Jabłoński pisze:

Jak rzadko który z moich utworów, jest on zupełnie pozbawiony podbudowy programowej i w rzeczy samej jest „poligonem”, w obrębie którego postanowiłem zbadać zagadnienia operowania przestrzenią i fakturą w zespole smyczkowym rozstawionym wokół publiczności. Najważniejszym elementem tego eksperymentu było zbadanie, jak dalece przestrzenne rozstawienie instrumentów może wpływać na poczucie integralności masy

dźwiękowej i jednorodności brzmieniowo – fakturalnej. Nierzadko zespół jest dzielony na mniejsze zestawy, z których każdy realizuje określoną fakturę. Pomiędzy poszczególnymi instrumentami w obrębie każdego takiego zestawu można wyrysować linie proste, które tworzą określone figury geometryczne. Oprócz zagadnień sugerowanych w tytule ważne jest tu również kształtowanie przebiegu formy – składa się ona z drobnych fragmentów o intensywnym z reguły rozwoju, które nachodzą na siebie elizyjnie, bądź (rzadziej) są zestawione na zasadzie kontrastu. Pomimo braku programu pozamuzycznego utwór jest opowieścią, albowiem taka metoda budowania narracji jest najbardziej zgodna z moimi zainteresowaniami i temperamentem.

Kompozytor zadedykował utwór swoim rodzicom z okazji 50. rocznicy ich małżeństwa.
[23]

WOJCIECH ZIEMOWIT ZYCH
SOLILOKWIUM II – PEJZAŻ MYŚLI ZAMARZĘCYCH
NA KLARNET BASOWY I SMYCZKI (1999)

Wojciech Ziemowit Zych – kompozytor niezależny i osobny. Wymykający się wszelkim klasyfikacjom, modom, prostym oczekiwaniom. W swojej muzyce łączy dawne konwencje z nowoczesnością, jednak zawsze w oparciu o własne zasady i współczesny kontekst. Zamiast postmodernistycznej gry z tradycją, wybiera więc wielką syntezę i wielką narrację; zamiast nowych mediów – tradycyjne instrumentarium, za cel stawiając sobie tworzenie muzyki poważnej, wyrafinowanej i wymagającej, dotykającej prawd najważniejszych i ostatecznych. Jednym z najbardziej istotnych obszarów zainteresowań kompozytorskich Wojciecha Ziemowita jest przestrzenność w muzyce. Utworem, w którym kompozytor po raz pierwszy podjął próbę uzyskania efektu topofonii, jest *Solilokwium II – Pejzaż myśli zamarzłych*. W komentarzu kompozytora do utworu czytamy:

Solilokwium to teatralny monolog, jednak w formie dyskusji jednej postaci z samą sobą. Jest nim choćby słynny Szekspirowski monolog Hamleta. W moim utworze solista pozostaje sam na estradzie przed publicznością, natomiast muzycy orkiestry smyczkowej rozmieszczeni są niestandardowo: na zewnątrz publiczności wzdłuż zewnętrznych krawędzi sali. Podobnie dyrygent dyryguje z podium ustawionego na środku sali koncertowej. Również taka, topofoniczna koncepcja rozmieszczenia muzyków wokół publiczności jest moim pierwszym krokiem na drodze poszukiwań własnej, przestrzennej koncepcji brzmienia muzyki. Odejdźcie od „ekranowego” sposobu słuchania muzyki wykonywanej na koncercie, gdy muzycy są po jednej stronie sali koncertowej, a słuchacze po drugiej, w kierunku zanurzania

się przez słuchaczy w dobiegających zewsząd dookoła dźwiękach instrumentów, to w skrócie sedno tych poszukiwań. Podtytuł utworu *Pejzaż myśli zamarzłych* nawiązuje do pewnej surowej statyczności, mroźnego bezruchu zimowej aury, która rozpoczyna i kończy utwór. Pojedyncze dźwięki, a później pasma brzmieniowe, przekazywane sobie wzajemnie przez instrumenty smyczkowe, przemieszczają się powoli w przestrzeni sali koncertowej dookoła słuchaczy. Charakterystyczna, opadająca na samo dno rejestru kontrabasowa figura dźwiękowa daje początek brzmieniu instrumentu solowego, który rozpoczyna swój introwertyczny, zmienny, obfitujący w znaki zapytania monolog, na tle tak zarysowanego, statycznego pejzażu. Środkowe ogniwo jednoczęściowej formy utworu rozpoczyna się nagłym kontrastem: energetycznym ożywieniem narracji solisty oraz towarzyszących mu instrumentów orkiestry smyczkowej. Następuje teraz szybko zmieniająca się mozaika zróżnicowanych, lecz powracających jak w kalejdoskopie brzmień i barw. Intensyfikują się one, prowadząc do głównej kulminacji utworu. Po niej muzyka stopniowo zastyga i stopniowo zupełnie nieruchomieje, lecz czy się uspokaja?

Ten niezwykły, pełen muzycznych napięć spektakl brzmień i wrażeń niesie w sobie głęboką, humanistyczną i ontologiczną refleksję o kondycji człowieka we współczesnym świecie. A Wojciech Ziemowit Zych po raz kolejny stawia pytania o to, kim jesteśmy wobec tego, co najbardziej pierwotne – wspólnotowości, samotności, życia i śmierci.

[15']

KRZYSZTOF MEYER

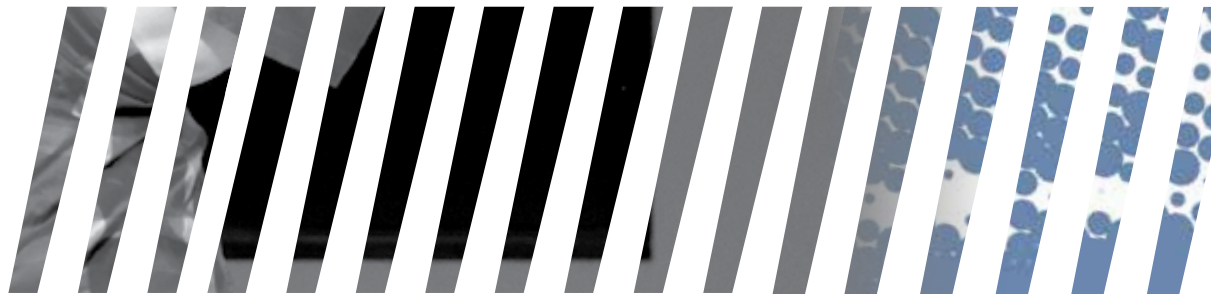
SYMFOANIA D-DUR W STYLU MOZARTA (1977)

Gdy skomponowana przez Krzysztofa Meyera dla Państwowej Filharmonii w Poznaniu *Symfonia w stylu Mozarta* zabrzmiała po raz pierwszy 1 kwietnia 1977 roku, w programie koncertu zapowiedziana została jako primaaprilisowa „zmyłka”, wedle której orkiestra wykonać miała Symfonię D-dur KV 213a Wolfganga Amadeusza Mozarta. W żart wtajemniczeni byli jedynie dyrygent i redaktor radia, które koncert transmitowało; orkiestra przekonana zaś była, że gra, a publiczność – że słucha mało znaną symfonię wielkiego Wiedeńczyka. Po wykonaniu oczywiście żart sprostowano i ujawniono rzeczywiste autorstwo dzieła.

Fakt, że na „primaaprilisową symfonię” Meyera nabierali się nawet wytrawni znawcy muzyki, przekonani, że słuchają Mozarta, świadczy niewątpliwie o wielkim talencie tego twórcy – jego olbrzymim wyczuciu muzyki, doskonałym znawstwie mozartowskiego stylu, oraz niedościgłej umiejętności jego naśladowania. I choć *Symfonia w stylu Mozarta* w zamiśle napisana została jako dowcip, nie powinno się jej li tylko w tych kategoriach traktować. Owszem – zaliczany do grona największych polskich symfoników współczesności Krzysztof Mayer, robiąc muzyczny ukłon w stronę tradycji i uwielbianego przez siebie Mozarta, najpierw puścił do wszystkich oko, potem jednak swoje zadanie potraktował już całkiem serio i w każdym calu po Mozartowsku. *Symfonia* to dzieło prawdziwie mistrzowskie, będące przenikliwym studium stylu Geniusza z Wiednia, ze wszelkimi jego cechami i niuansami: klarowną formą, pełnymi inwencjami i energią skontrastowanymi tematami, błyskotliwą instrumentacją, wymakowaną harmonią. Znajdziemy w niej nawet to, co w przypadku Mozarta zdawało się dla innych zawsze do uchwycenia i naśladowania niemożliwe – zagadkową niejednoznaczność, która dotyka istoty jestestwa i sprawia, że nawet w uśmiechu i radości pulsuje to, co ostateczne i nieuchronne.

Żart pełen pięknej, głębokiej powagi? Na to stać tylko największych mistrzów.

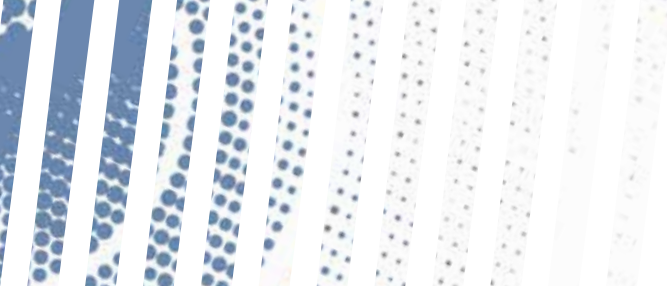
[30]

15.10.2022

KURKA WODNA ALBO UROJENIE
POLSKI TEATR TAŃCA

15 października 2022
sobota, 18:00
sala koncertowa

KURKA WODNA ALBO UROJENIE
POLSKI TEATR TAŃCA

Autorzy i realizatorzy:
Igor Gorzkowski / reżyseria i dramaturgia
Iwona Pasińska / choreografia
Andrzej Grabowski / scenografia i kostiumy
Zbigniew Kozub, Georg Friedrich Händel /
muzyka
Adriana Cygankiewicz / współpraca
kostiumograficzna, fryzury i makijaże
Marek Grabowski / wideo projekcje

W spektaklu wykorzystano utwór
Sarabande Georga Friedricha Händla
w wykonaniu Cameraty Cambrensis pod
batutą Caroline Collier.

Kreacja i wykonanie:
Dominik Kupka / Edgar
Sandra Szatan / Kurka Wodna
Katarzyna Rzetelska / Ojciec, Matka
Jerzy Kaźmierczak / Tadeusz
Emily Wong-Adryańczyk / Lady Alicja Of
Nevermore
Katarzyna Kulmińska / Korbowska, Kucharcia,
Potwór
Zbigniew Kocięba / Księżę Of Nevermore
Zofia Tomczyk / Krysia
Kacper Bożek / Baron Sakalyi, Lokaj, Potwór
Julia Hałka / Bellatrix
Paulina Jaksim / Teozoforyk, Potwór
Patrik Jarczok / Dexterowicz, Sir Grand, Lokaj
Evelyn Blue / Zofia z Abencerage'ów
Kremlńska
Pau Pérez Piqué / Da Strada, Lokaj
Daniel Michna / Rozpalacz, Potwór
oraz
Robert Chodyła / Głos
Adam Ferency / Michał Wębobek

POLSKI TEATR TAŃCA

Najstarszy teatr tańca w Polsce działający nieprzerwanie od 12 września 1973 roku. Jego pierwszym dyrektorem był Conrad Drzewiecki, wybitny tancerz i choreograf. Kolejne lata działalności Polskiego Teatru Tańca (PTT) wyznaczyły autorskie wizje jego dyrektorów: Conrada Drzewieckiego (1973-1987), Mirosława Różalskiego (1987-1988) oraz Ewy Wycichowskiej (1988-2016). Od 1 września 2016 roku dyrektorem Teatru jest dr Iwona Pasińska, choreograf, dramaturg ruchu, teatrolog, wieloletnia pierwsza solistka Polskiego Teatru Tańca. Od momentu objęcia przez nią funkcji dyrektora, teatr przygotował osiemnaście premier. W gronie twórców współpracujących z Teatrem znaleźli się tacy reżyserzy teatralni jak m.in. Igor Gorzkowski, Marcin Liber, Katarzyna Raduszyńska, Iwo Vedral i Szymon Kaczmarek, polscy choreografowie reprezentujący różne pokolenia, wśród nich Tomasz Bazan, Aleksandra Dziurosz, Kaya Kołodziejczyk, Jacek Przybyłowicz, Maciej Kuźmiński, Marta Ziółek czy Mikołaj Karczewski

oraz niemiecki kolektyw artystyczny bodytalk z Münster.

W 2017 roku Polski Teatr Tańca odbył najdłuższe w dotychczasowej historii tournée w Azji, obejmujące sześć realizacji w znakomitych ośrodkach teatralnych: Harbin Opera House, Tianjin Opera House i Poly Theatre w Shenzhen. Wystąpił podczas China Shanghai International Arts Festival (2018), 15. edycji Belgrad Dance Festival (2018), Międzynarodowego Forum Teatralnego TEART w Mińsku (2018), Międzynarodowego Festiwalu Tańca Quinzena de Dança de Almada w Portugalii (2019), a także w Thalia Hall – The State Philharmonics Sibiu (2019), Cēsis Concert Hall (2019) w Trinity Laban czy Conservatoire of Music and Dance w Londynie (2019). Koprodukcje z bodytalk można oglądać na scenach niemieckich w Berlinie, Lipsku czy Mannheim, a premiery wspólnie zrealizowanych spektakli w Teatrze Pumpenahuas w Münster. Regularnie pojawia się w różnych ośrodkach w Polsce. Brał udział m.in. w programie Scena Tańca Studio Warszawie (2017 i 2018), X Dniach Sztuki Tańca organizowanych przez Teatr Wielki – Operę Narodową i Polski Balet Narodowy w Warszawie. 31 marca 2020 oraz 28 kwietnia 2020 roku na antenie TVP Kultura odbyły się telewizyjne premiery dwóch spektakli Polskiego Teatru Tańca – 45 w choreografii Jacka Przybyłowicza, przygotowanego w kontekście jubileuszu Teatru oraz *Żniw*. Od 2017 roku w repertuarze Polskiego Teatru Tańca na stałe zagościły krótkometrażowe projekty choreograficzne w reżyserii i choreografii Iwony Pasińskiej – *Inicjacja* (2017), *Brzemie* (2018), *Toporzeł* (2019), *Ta Mara* (2020) i *Zielnik* (2021).

Za swoje osiągnięcia artystyczne Teatr otrzymał wiele nagród i wyróżnień. Z uznaniem na arenie międzynarodowej spotkały się spektakle, choreograficzne projekty filmowe,

a także wydawnictwa Polskiego Teatru Tańca. Ostatnim sukcesem był udział w 46. edycji Opolskich Konfrontacji Teatralnych / VII Konkursie na Inscenizację Dawnych Dzieł Literatury Polskiej „Klasyka Żywa”. Werdykt Jury przyniósł równorzędne nagrody indywidualne Igorowi Gorzkowskiemu – za reżyserię i Iwonie Pasińskiej – za choreografię spektaklu *Kurka Wodna albo urojenie*. Artyści – tancerze Polskiego Teatru Tańca otrzymali nagrodę zespołową. Filmowe projekty choreograficzne nagradzane są w Polsce, USA, Kanadzie, Chinach czy Meksyku. *Ta Mara* prezentowana była w Pawilonie Polskim podczas Wystawy Światowej EXPO 2020 w Dubaju. W 2019 roku monografia jubileuszowa Polskiego Teatru Tańca 1973-2018 PTT otrzymała Srebrny Medal w konkursie European Design Awards w 2019 roku i znalazła się w gronie pięćdziesięciu najlepiej zaprojektowanych książek z całego świata w konkursie „50 books”, organizowanym przez The Professional Association for Design oraz Design Observer (USA). Album *Historie naturalne*, wydawnictwo Polskiego Teatru Tańca z 2020 roku, został nagrodzony m.in. Złotym Medalem w kategorii Katalogi artystyczne w konkursie European Design Awards 2021 oraz Brązowym Medalem w konkursie Best Book Design from all over the World, organizowanym przez niemiecką fundację Stiftung Buchkunst. Od grudnia 2020 roku Polski Teatr Tańca działa we własnej siedzibie, która mieści się przy ul. Taczaka 8 w Poznaniu.

KURKA WODNA ALBO UROJENIE

Koło jest metaforą ludzkiego losu. Cykliczna powtarzalność zdarzeń determinuje losy jednostek i społeczeństw, stając się niemożliwą do przewyciężenia pułapką. Spektakl *Kurka wodna albo urojenie*, na motywach dramatów Stanisława Ignacego Witkiewicza *Kurka Wodna*, *Matka*, *Tumor Mózgowicz* i *Bellatrix*, jest próbą znalezienia ekwiwalentu dla tego doświadczenia egzystencjalnego w formie teatru tańca. Odczucie „dziwności istnienia”, absurdalność międzyludzkich sytuacji, brak harmonii, rozpad relacji – składają się na dekadenski obraz świata pogrążonego w kryzysie, który, zderzając się z rewolucją, ostatecznie przestaje istnieć. Motywem przewodnim staje się dramat niespełnionego artysty, który starając się uciec od nieustającej udręki rozchwianych relacji osobistych i rodzinnych, nie znajduje nic oprócz opresji i nudy przerywanej krótkimi chwilami upojenia i poczucia, że „wszystko to już raz było, tylko trochę inaczej”. Spektakl zatrzymuje się na granicy jawy i snu – nie wiadomo, czy każda z postaci, które spotyka Edgar, istnieje faktycznie, czy jest jedynie fantazmatem wyobraźni. Jesteśmy jak we śnie, jak w telewizyjnym reality show, w balansie pomiędzy narracją a manifestacją Czystej Formy – nic, co się wydarza, nie jest do końca realne. Nawet śmierć, która tej samej postaci może przytrafić się wielokrotnie.

Czas trwania: 70 minut

16.10.2022

MUZYCZNY POJEDYNEK
KONCERT FAMILIJNY
Z CYKLU MŁODY WSPÓŁCZEŚNIAK

16 października 2022
niedziela, 12:00
sala koncertowa

MUZYCZNY POJEDYNEK
KONCERT FAMILIJNY
Z CYKLU MŁODY WSPÓŁCZEŚNIAK

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Michał Górczyński / klarnet basowy
Sabrina Stachel / dyrygent

Prowadzenie:
Łukasz Lenart / Marek Tradycjusz
Łukasz Przytockki / Postępowy Dobromir

SABRINA STACHEL

DYRYGENT

Absolwentka dyrygentury symfoniczno-operowej Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku w klasie prof. Kai Bumanna (2019). Ukończyła na tej samej uczelni również studia na kierunku teoria muzyki (2018). Zdobyła wykształcenie w Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej II stopnia w Lublinie w klasie skrzypiec mgra Andrzeja Wojtaszka (2012).

W sezonie artystycznym 2021/22 wzięła udział w programie Dyrygent-rezydent, organizowanym przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca, współpracując z Filharmonią Gorzowską. W ramach rezydentury przygotowała i poprowadziła cztery koncerty (oratoryjny, symfoniczny, familijny i kameralny) oraz asystowała dyrygentom: Przemysławowi Fiugajskiemu, Pawłowi Przytockiemu i Ryszardowi Handke. W kwietniu 2022 poprowadziła orkiestrę Filharmonii Gorzowskiej, prezentując zapomniane dzieła baletowe polskich kompozytorów z okresu dwudziestolecia międzywojennego (K. Szymanowski, R. Palester) w ramach I Festiwalu Kultury Utraconej w Gdańsku. Wzięła również udział w VII Ogólnopolskim Konkursie Młodych Dyrygentów w Białymstoku. W 2021 roku współpracowała gościnnie z Filharmonią Zielonogórską (solistka Adriana Ferfecka), Elbląską Orkiestrą Kameralną (solista Klaudiusz Baran), Muzeum II Wojny Światowej; wzięła udział w koncer-

tach transmitowanych dla TVP Historia oraz TVP Gdańsk („ODnowa” – koncert z okazji 120. urodzin Mariana He-mara oraz „W hołdzie Niepodległości”) z Sea Orchestra oraz solistami (m.in. Halina Młynkova, Marta Burdynowicz, Jakub Kornacki). W 2021 roku, jako Stypendystka Miasta Gdańska, wraz z Sea Orchestra oraz Sopotkim Teatrem Tańca przygotowała zapomniany balet Grażyny Bacewicz *Pożądanie*.

Od 2020 roku współpracuje z Teatrem Muzycznym Arte Creatura, prowadząc m.in. spektakle *Hrabina Marica* I. Kálmána oraz *Noc w Wenecji* J. Straussa II. W 2019 roku wzięła udział we Włoszech w konkursie Città di Brescia – Giancarlo Facchinetti dla dyrygentów symfonicznych, realizując repertuar współczesny. W tym samym roku poprowadziła Orkiestrę Akademii Muzycznej w Gdańsku w ramach Koncertu najlepszych dyplomantów. W 2016 przygotowała wersję sceniczną baletu *Historia żołnierza* I. Strawińskiego. W 2017 poprowadziła koncert muzyki jazzowej i filmowej z Sea Orchestra i solistami – trzema pianistami jazzowymi oraz sekcją rytmiczną.

Jest założycielką Sea Orchestra, wykonującą muzykę nową. Współpracowała również z Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej, Orkiestrą Filharmonii Bałtyckiej, orkiestrą PSM II stopnia w Gdańsku-Wrzeszczu, zespołem Dédalo Ensemble, orkiestrą kameralną Akademii Muzycznej w Gdańsku Cameratą Gedania. Uczestniczyła w kursach dyrygenckich prowadzonych przez prof. Rafała Jacka Delektę, prof. Jacka Kaspszyka, maestro George’a Tchitchinadze, dra hab. Jose Maria Florencio, prof. Jerzego Salwarowskiego oraz prof. Zygmunta Rycherta.

Od 2019 roku pisze teksty do magazynów „Ruch Muzyczny” oraz „Jazz Forum”. Od 2017 roku pełni

funkcję nauczyciela przedmiotów teoretycznych w Państwowej Szkole Muzycznej I stopnia w Łęborku.

W latach 2013-2020 śpiewała w Chórze Kameralnym 441 Hz pod kierownictwem Anny Wilczewskiej, specjalizującym się w wykonawstwie muzyki współczesnej. Chór ma na koncie liczne nagrody w konkursach (Llangollen International Musical Eisteddfod, Bratislava Cantat, Legnica Cantat), nagrania płytowe (*Song of the North*, *Modern Choral Masterpieces*), oraz współpracę z niezwykleymi artystami, takimi jak Neue Vocalsolisten Stuttgart, Sven Helbig (projekt *I Eat The Sun and Drink The Rain* na chór i elektronikę), Bobby McFerrin (*Circlesongs*).

ŁUKASZ PRZYKŁOCKI

Magister sztuki, absolwent wydziału wokально-aktorskiego Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy, aktor i śpiewak.

W 2014 roku rozpoczął współpracę z Filharmonią Pomorską przy audycjach dla dzieci i młodzieży. Od 2014 roku, na zlecenie Agencji Artystycznej „Otello” i „Do Re Mi”, uczestniczy również w audycjach dla najmłodszych. W latach 2015-2020 był aktorem Bydgoskiego Teatru Lalek „Buratino”. Ponadto na koncie ma role w dwóch musicalach realizowanych przez Filharmonię Gorzowską – w sezonie 2017/18 wystąpił w *Akademii Pana Kleksa* jako Ambroży Kleks (muz. Kamil Kosecki, reż. Przemysław Jaszczak), w sezonie 2018/19 w musicalu *Dogonić Pippi* wcielił się w rolę Kapitana. W 2017 roku nawiązał kontakt z grupą zajmującą się sztuką performance. Miał przyjemność występować z nimi we Francji i w Niemczech. W tym samym roku rozpoczął współpracę ze Stowarzyszeniem kulturalno-artystycznym „Alelale”.

Od roku 2018 współtworzy audycje w ramach programu „Czas dla nas” w CKK Jordanki w Toruniu, a także w Płocku – dla Płockiej Orkiestry Symfonicznej.

W 2019 roku był asystentem reżysera przy spektaklu *Verbum Nobile* Stanisława Moniuszki wystawianym przez Akademię Muzyczną im. F. Nowowiejskiego w Bydgoszczy; współpracował także z Operą Nova przy spektaklu *Straszny dwór*.

Od roku 2020 jest aktorem Teatru Kameralnego w Bydgoszczy, z którym zrealizował takie kreacje aktorskie jak: Słoń Dominik w spektaklu *Proszę Słonia*, Adonisa w spektaklu *Adonis ma gości* oraz rolę Lekarza i Eskapologisty w musicalu *Matylda*. W tym samym roku rozpoczął pracę w Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy.

ŁUKASZ LENART

Studiował w Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy na wydziale wokalnno-aktorskim w klasie śpiewu as. dr. Bartłomieja Tomaki. Swoją edukację muzyczną rozpoczął w Szkole Muzycznej I stopnia im. Zygmunta Mycielskiego w Strzyżowie w klasie saksofonu. Od 2010 roku kształcił się w klasie śpiewu w Szkole Muzycznej II stopnia im. Karola Szymanowskiego w Rzeszowie.

Już podczas studiów brał udział w licznych projektach i spektaklach, m.in.: operetce Richarda Heubergera *Bal w Operze* (Filip), dramacie muzycznym Pawła Tomasza Grajnera *Rzecz o Halionie i Liryen* (Halion) będącym pierwszą częścią tetralogii *Demony z Edinrath*. Występował również w operze *Verbum Nobile* Stanisława Moniuszki jako Bartłomiej. Za kreację roli Michała w operetce Moniuszki *Nowy Don Kiszot czyli Sto Szaleństw* otrzymał I Nagrodę na Osobowość Artystyczną 12. Operowego Forum Młodych w Bydgoszczy (2019).

Współpracował z Filharmonią Pomorską w Bydgoszczy, Capellą Bydgosciensis oraz z Filharmonią Pomysłów w Poznaniu. Od 2018 roku bierze udział w projektach Filharmonii Gorzowskiej, gdzie występuje w musicalu *Akademia Pana Kleksa* (muz. Kamil Kosecki, reż. Przemysław Jaszczak) w roli Filipa Mrocznego oraz w spektaklu *Przygoda w Krainie Oz* (muz. Krzysztof Dobosiewicz, reż. Natalia Babińska) w roli Czarnoksiężnika Oza.

W roku 2018 występował podczas Międzynarodowego Sympozjum Lekarzy w Paryżu.

Był uczestnikiem kursów wokalnych prowadzonych m.in. przez Sarah Meredith Livingston, Thomasa Heyera, Andrzeja Dobbera, Marcina Kozięła.

Młody Współczesniak to cykl koncertów i działań okołomuzycznych adresowanych do najmłodszych odbiorców, którzy od kilku lat stanowią bardzo ważną część festiwalowej publiczności. Dając im możliwość poznania i oswojenia fascynującego świata muzyki XX i XXI wieku – pełnego szalonych pomysłów, intrygujących dźwięków i niesamowitych brzmień – udowadniamy jednocześnie, że muzyka współczesna wcale nie musi być zagmatwana i trudna w odbiorze.

Tym razem festiwalowa scena rodzinna zmieni się w muzyczną arenę, gdzie w samo południe na oczach publiczności rozegra się prawdziwie emocjonujący pojedynek. Naprzeciwko siebie staną dwaj mocni zawodnicy: Marek Tradycjusz – wytworny wielbiciel muzyki klasycznej i epok dawnych oraz Postępowy Dobromir – szalony miłośnik muzyki współczesnej i nowości. W pełen napięć pojedynek zostanie zamieszana również orkiestra, a wraz z nią dyrygent i solista. Publiczność stanie się świadkiem zaciętej i mroźnej rywalizacji tradycji z nowoczesnością, a artyści będą mieli twarde orzechy do zgryzienia. Kto zwycięży? Co wydarzy się na scenie? Dlaczego solista zostanie sam, a muzycy i dyrygent przeniosą się na widownię? I jakim cudem do muzyki współczesnej trafi Wolfgang Amadeusz Mozart?

Odpowiedzi na te i inne frapujące pytania poznacie podczas naszego koncertu *Muzyczny Pojedynek*, podróżując – wspólnie z artystami – do niezwykłego i pełnego niespodzianek świata muzyki XX i XXI wieku.

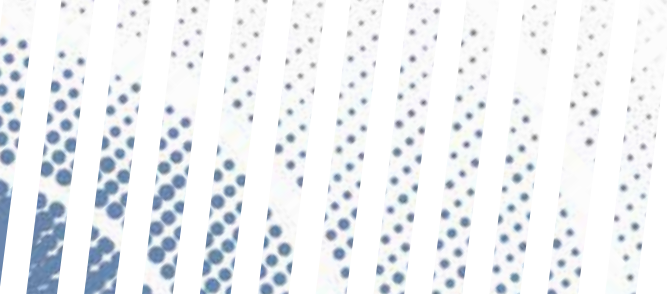

21.10.2022

ŚLAD OCALONY
KONCERT FINAŁOWY

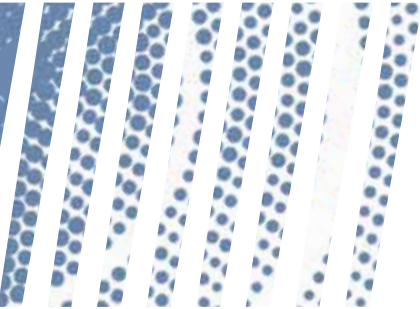

21 października 2022
piątek, 19:00
sala koncertowa

ŚLAD OCALONY
KONCERT FINAŁOWY

ARTUR MALAWSKI (1904-1957)
Muzyka do filmu *Robinson warszawski*

ROMAN PALESTER (1907-1989)
Muzyka do filmu *Miasto nieujarzmione*

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Marta Kluczyńska – dyrygent

MARTA KLUCZYŃSKA

DYRYGENT

Charyzmatyczna dyrygentka młodego pokolenia o szerokim repertuarze operowym, baletowym i symfonicznym, od lat związana z Teatrem Wielkim – Operą Narodową w Warszawie, gdzie pełni funkcję kierownika muzycznego Polskiego Baletu

Narodowego. Z wielką pasją przygotowuje zarówno muzykę nową, jak i dzieła nieznane, zapomniane czy historyczne. Stale poszukuje nowych dróg interpretacyjnych i nieoczywistej repertuaru wartego pokazania szerokiej publiczności.

W 2022 roku przywróciła do życia twórczość kompozytora Henryka Jareckiego, którego operę *Barbara Radziwiłłówna* opracowała i wykonała z Orkiestrą i Chórem Teatru Wielkiego – Opery Narodowej, po raz pierwszy od prawykonania we Lwowie w 1893 roku.

Absolwentka Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie dyrygentury symfoniczno-operowej prof. Marka Pijarowskiego oraz w klasie fortepianu prof. Elżbiety Karaś-Krasztel. Swoje umiejętności doskonaliła na kursach mistrzowskich pod kierunkiem takich dyrygentów jak: Colin Metters, Gabriel Chmura i Jerzy Salwarowski. Uczestniczyła w warsztatach organizowanych przez European Network of Opera Academies: podczas Edinburgh Festival (Wielka Brytania, 2010) i w Académie Européenne du Festival d'Aix-en-Provence (Francja, 2011, warsztaty prowadzone przez Petera Eötvösa; 2019 warsztaty Katie Mitchell). W roku 2019 wzięła udział w progra-

mie-rezydencji Hart Institute for Women Conductors w The Dallas Opera.

Od sezonu artystycznego 2008/09 związana jest z Teatrem Wielkim – Operą Narodową, gdzie zadebiutowała w wieku 24 lat, prowadząc spektakl *W krainie czarodziejskiego fletu*. Następnie powierzono jej do prowadzenia spektakle operowe i baletowe takie jak: *Straszny dwór*, *Romeo i Julia*, *Dziadek do orzechów*, *Don Kichot*, *Korsarz*, *Tristan, I przejdą deszcze...* W latach 2013 i 2014 objęła kierownictwo muzyczne prawykonania oper w ramach Projektu 'P' — *dla głosów i rąk* Jagody Szmytki, *Transcriptum* Wojtka Blecharza, *Zwycięstwo nad słońcem* Sławomira Wojciechowskiego oraz *Solarize* Marcina Stańczyka.

Występowała także z Sinfonią Varsovią, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia w Katowicach, Polską Orkiestrą Radiową, Filharmonią w Szczecinie, Filharmonią Łódzką, Orkiestrą Sinfonia Iuventus, Filharmonią Zielonogórką, Filharmonią Świętokrzyską, Orkiestrą Symfoniczną UMFC, Operą Wrocławską (*La Cenerentola*, *Oberto*), Landestheater Coburg (*Le Nozze di Figaro*), Operą na Zamku w Szczecinie. Jako dyrygentka brała również udział w wielu festiwalach — Warszawska Jesień, Wratislavia Cantans, Musica Polonica Nova czy Bydgoski Festiwal Operowy (występ gościnnie Orkiestry Opery Narodowej i Polskiego Baletu Narodowego – maj 2015).

Współpracuje także ze studentami Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, z którymi przygotowała wiele spektakli operowych: *Napój miłosny* Gaetano Donizettiego, *Sen nocy letniej* Benjamin Brittena, *La bohème* Giacomo Pucciniego, *Straszny Dwór*, *Halka* (wersja wileńska) i *Widma* Stanisława Moniuszki, *Die Verschworenen* Franz Schuberta.

Za sprawą koncertu finałowego przewodnie hasło tegorocznej edycji Festiwalu – *Ślady przeszłości* – zyska jeszcze jeden niezwykle ważny kontekst, wprowadzając do festiwalowych refleksji o muzyce wątek twórczości zdradzonej i wyklętej. Tym razem „ślady przeszłości” nie będzie oznaczał wolnego wyboru twórcy ani też początku dialogu z tradycją, lecz stanie się synonimem zniszczenia, zapomnienia i straty.

Na program koncertu złoży się muzyka dwóch znakomitych polskich kompozytorów – Artura Malawskiego – napisana do filmu *Robinson warszawski* (1946) oraz Romana Palestra z filmu *Miasto nieujarzmione* (1949). Losy obu tych kompozycji połączyły się w jedną długą, wybiegającą daleko poza filmową fabułę, historię – burzliwą i wyboistą, jak dzieje powstawania filmu Jerzego Zarzyckiego; filmu, który jako pierwsze dzieło odrodzonej po wojnie polskiej kinematografii miał być próbą przepracowania przez polskie kino tematu traumy powstania warszawskiego oraz spojrzenia na problem osamotnienia i bezradności człowieka w sytuacji ekstremalnej, jaką jest wojna. O tym, wedle pierwszego scenariusza, który napisali Czesław Miłosz i Jerzy Andrzejewski na podstawie rozmowy z Władysławem Szpilmanem, miał opowiadać *Robinson warszawski*. Tak się jednak nie stało. Scenariusz, zgodnie z zaleceniem ówczesnych władz filmowych, poddawano kolejnym zmianom, wypaczającym zamysł autorów, w rezultacie czego Miłosz wycofał swoje nazwisko z produkcji. Wielokrotnie przemontowywano i poprawiano również sam materiał filmowy. O losie *Robinsona warszawskiego*, a tym samym muzyki Malawskiego – krytykowanej za formalizm i bezideowość, przesądził ostatecznie niesławny Zjazd Filmowców w Wiśle w 1949 roku. Zarządzono wówczas nie tylko konieczność dalszych przeróbek, ale również zmianę tytułu filmu i bezprecedensowo – zmianę muzyki. Taśmy z pierwszą wersją filmu – jedyną, na której zarejestrowano muzykę Artura Malawskiego – nakazano zniszczyć.

Nową muzykę do „nowej” wersji filmu skomponował Roman Palester. Odarty ze swoich pierwotnych intencji, za to pełen prokomunistycznych uproszczeń i propagandowego tonu film głoszący hasło zbiorowej gotowości do czynu odnowy, już jako *Miasto nieujarzmione*, wchodzi wreszcie na ekrany kin w 1950 roku. W tym roku Roman Palester podejmuje decyzję o wyjeździe na emigrację, stając się dla władz Polski ludowej twórcą wyklętym. Nazwisko kompozytora znika nie tylko z czołówki filmu, ale również z wszystkich polskich publikacji; partytury jego utworów zostają wycofane z obiegu, zakazuje się wykonywania jego muzyki, a ówczesny Zarząd Związku Kompozytorów Polskich skreśla go z listy członków.

Odbudowujące po wojnie swe struktury polskie kino, pozyskując do współpracy najwybitniejszych kompozytorów, a jednocześnie wiktając ich muzykę w maszynę ówczesnego systemu, sprawiło, że nosi ona w sobie, poza symfoniczną siłą i potwierdzeniem kunsztu jej twórców, niechlubny ślad czasów dla całej polskiej kultury ponurych i okrutnych. Losy *Robinsona warszawskiego* z muzyką Artura Malawskiego – dzieła zdruzgotanego przez tryby polityki, ideologii i cynicznie rozumianego utylitaryzmu są tego dobitnym przykładem.

Dzisiaj, po ponad siedmiu dekadach od tamtych wydarzeń, czas dopisać dalszy ciąg historii, która za sprawą dwóch szczęśliwie zachowanych w zbiorach FilMOTEKI Narodowej partytur z muzyką Malawskiego i Palestra ma szansę zakończyć się dobrze. Obie kompozycje bowiem nie tylko ocalały w oryginalnym zapisie, ale także – za sprawą nowej ich redakcji – zostaną po raz pierwszy od swego powstania wykonane publicznie, a niebawem również zarejestrowane na płycie.

Dramatyczne i zawile losy dwóch filmowych kompozycji znakomitych polskich twórców mają więc swój szczęśliwy, piękny epilog. Czy można wymarzyć sobie lepszy finał Festiwalu?

[65’]

WYDARZENIA TOWARZYSZĄCE

11 października 2022
wtorek, 9:00-13:00
cały obiekt
[oferta dla grup zorganizowanych]

KOT KILARA

GRA EDUKACYJNA Z CYKLU MŁODY WSPÓŁCZEŚNIAK

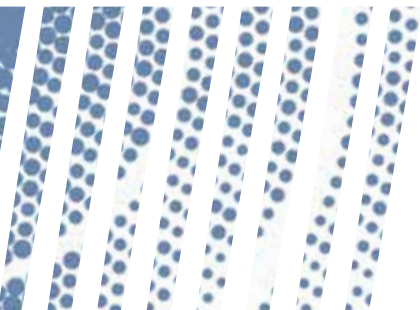
Patron naszego Festiwalu – Wojciech Kilar – to nie tylko wybitny polski kompozytor, ale również wielce fascynujący człowiek. Jego pełne pasji życie i niezwykła osobowość stały się dla nas inspiracją do stworzenia projektu, którego ideą jest propagowanie wiedzy o tym znakomitym twórcy polskiej muzyki współczesnej wśród dzieci i młodzieży. Tak powstała gra edukacyjna *Kot Kilara*, realizowana w ramach Festiwalu już od kilku lat. Oparta na formule gier miejskich, pozwala graczom poruszać się po całym obiekcie – jak po wielkiej planszy. Na trasie czekają na nich kolejne zagadki oraz specjalne trofeum ukryte na samym końcu szlaku.

Udział w interaktywnej rozgrywce pełnej niespodzianek i dobrej zabawy to nie tylko doskonała okazja, by poznać kolorowy świat Wojciecha Kilara, ale również szansa na odkrycie najbardziej tajemniczych zakamarków filharmonii.

Gra *Kot Kilara* adresowana jest do uczniów w wieku 11-14 lat.

20 października 2022
czwartek, 18:00
Miejski Ośrodek Sztuki
Kino 60 Krzesił

Miasto nieujarzmione (1950)
reżyseria: Jerzy Zarzycki
czas trwania: 1 godz. 26 min.

MIASTO NIEUJARZMIONE

POKAZ FILMU POŁĄCZONY Z PRELEKCJĄ

Film Jerzego Zarzyckiego *Miasto nieujarzmione* to w istocie dwie różne historie. Pierwsza – fabularna – to opowieść o kilku wojennych miesiącach z dziejów Warszawy. Druga – to zawiłe i w rezultacie tragiczne losy powstawania dzieła, które padło „ofiara” przemian ideologicznych i politycznych zachodzących w powojennej Polsce.

Wszystko zaczęło się w roku 1946 – od realizacji filmu *Robinson warszawski*, do którego scenariusz napisali wspólnie Czesław Miłosz i Jerzy Andrzejewski. Jedną z głównych inspiracji była rozmowa, jaką obaj twórcy przeprowadzili z Władysławem Szpilmanem. Tak powstała historia mężczyzny, który po powstaniu warszawskim ukrywa się w ruinach miasta, stając się świadkiem jego ostatecznej zagłady. W zamyśle scenarzystów *Robinson warszawski* miał być opowieścią egzystencjalną i psychologiczną, poruszającą problematykę osamotnienia jednostki i jej walki o przetrwanie w świecie pozbawionym wszelkich wartości. Film, czytelnie nawiązujący tytułem do książki Daniela Defoe *Przypadki Robinsona Crusoe*, w swojej pierwotnej wersji koncentrował się więc na tragicznych losach głównego bohatera – Rafałskiego, a zniszczone, pogrążone w chaosie wojennej apokalipsy miasto stanowiło odbicie jego stanu wewnętrznego.

Wyalienowany jednostkowy bohater, pesymistyczna wymowa filmu, a przede wszystkim brak „pozytywnych” wzorców ideologicznych, nie mogły spotkać się z przychylnością ówczesnych władz kinematografii, które to ostatecz-

nie, podczas słynnego Zjazdu Filmowców w Wiśle z 1949 roku, proklamującego zasady realizmu socjalistycznego w sztuce, zadekretowały przemontowanie i dokręcenie scen fałszujących treść pierwotnego scenariusza (Miłosz wycofuje wówczas swoje nazwisko z projektu) oraz bezpowrotne zniszczenie pierwszej wersji filmu.

W efekcie kolejnych zmian i przeróbek, którym poddano nie tylko scenariusz i materiał filmowy, ale również, bezprecedensowo, muzykę (kompozycję Artura Malawskiego uznano za zbyt formalistyczną, a napisanie nowej muzyki zlecono Romanowi Palestrowi), skrojona na modłę socrealizmu, jedyna dostępna dziś wersja filmu *Miasto nieujarzmione* z roku 1950 całkowicie zmieniła wymowę względem swego pierwowzoru. Prawdziwa, inspirowana postacią Władysława Szpilmana – „warszawskiego robinsona” historia o człowieku, człowieczeństwie i absurdzie wojny zastąpiona została pełną uproszczeń, jednowymiarowych postaci, tendencyjnych metafor i propagandowego tonu opowieścią o Warszawie – „nieujarzmionym mieście”, którego fundamentem staje się działający w imię słusznej sprawy kolektyw. Największa sojusznik i orędownik komunistycznego porządku.

Przed pokazem zapraszamy na prelekcję poświęconą historii filmu Jerzego Zarzyckiego, którą wygłosi Iwona Bartnicka – kierownik Działu Kultury Filmowej w Miejskim Ośrodku Sztuki, Prezes DKF Megaron.

MAŁE MONOGRAFIE WIELCY LUDZIE

Opowieść o Wojciechu Kilarze
już w sprzedaży!

→ www.malemonografie.pl

bezpłatnie w App Store

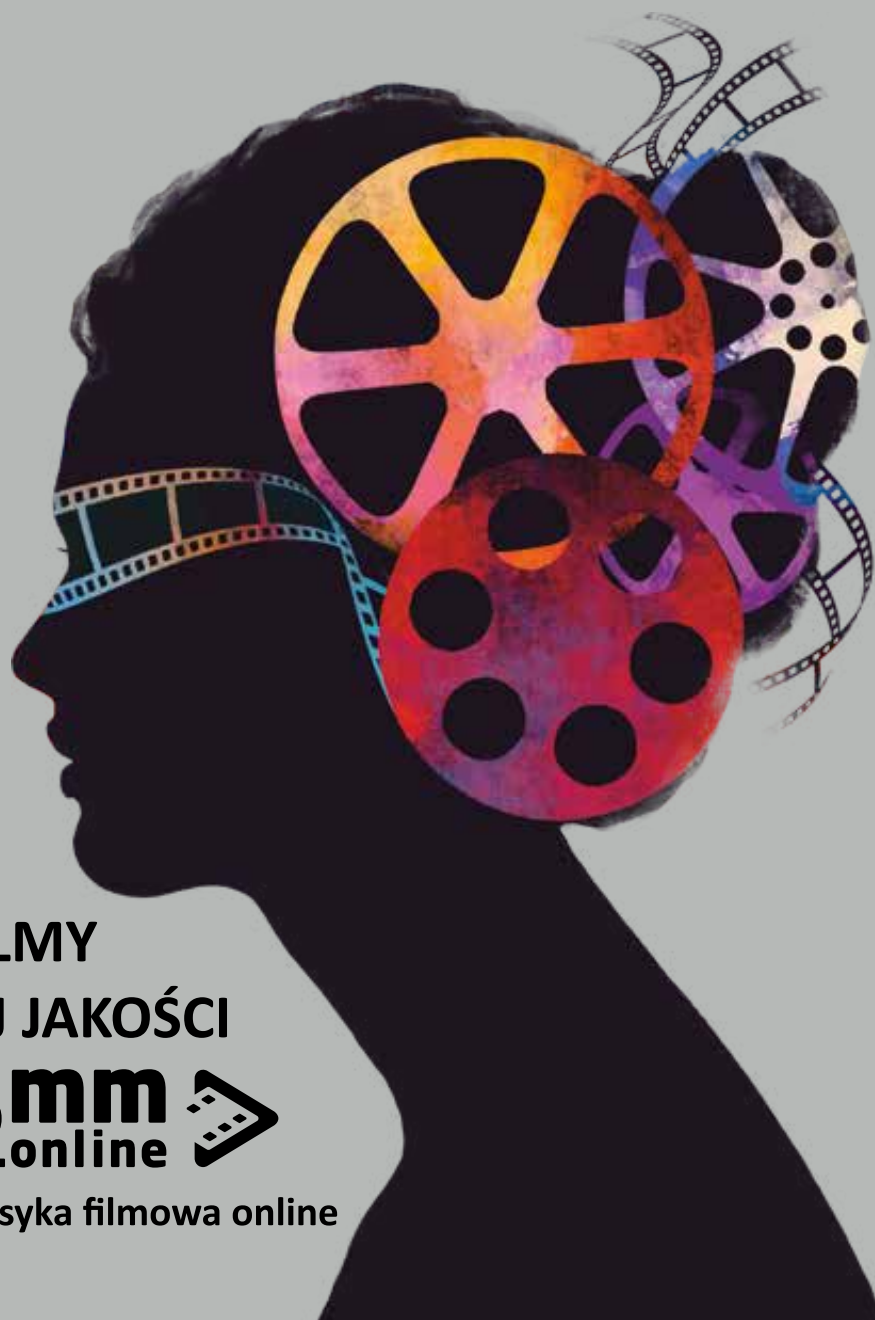

iOS

bezpłatnie w GooglePlay

Android

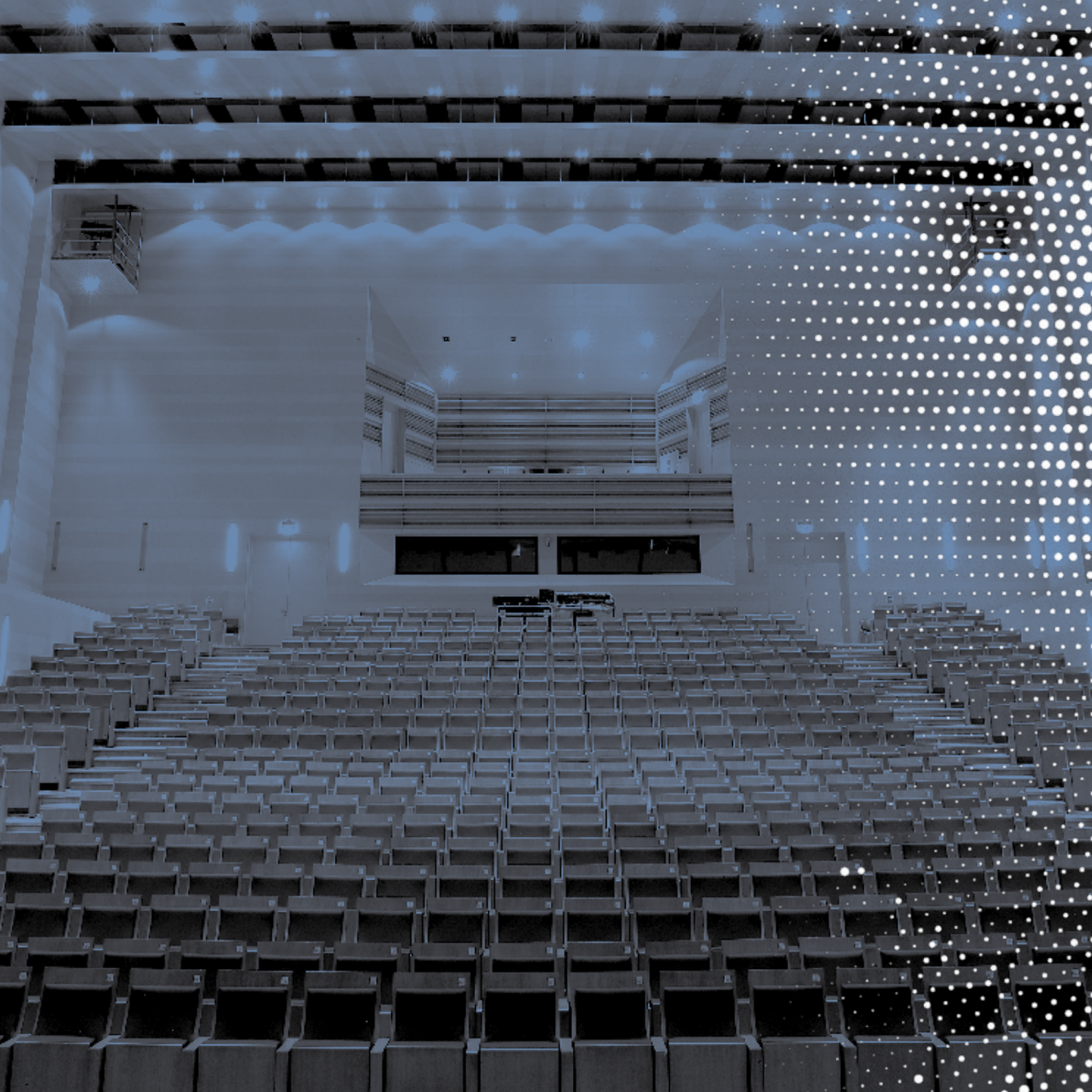
**OGLĄDAJ POLSKIE FILMY
W NOWEJ CYFROWEJ JAKOŚCI**

35mm
.online

Polska klasyka filmowa online

Wydawca:

Centrum Edukacji Artystycznej – Filharmonia Gorzowska
ul. Dziewięciu Muz 10
66-400 Gorzów Wlkp.
T: +48 73 92 700
E: sekretariat@filharmoniagorzowska.pl
www.festiwalmuzykiwspolczesnej.pl

Realizacja:

Wiesław Bajor, Anna Buszkiewicz, Iwona Goździk, Krzysztof Hillenberg, Anna Iwaniak, Bartłomiej Krawczykowski, Mariola Krechowicz, Mateusz Kwiatkowski, Aleksander Lasek, Janusz Lisowski, Jolanta Ługowska, Władysław Malik, Edyta Molska, Renata Ochwat, Aleksandra Pakuła, Katarzyna Pilawska, Joanna Pisarewicz, Monika Rusiecka, Małgorzata Szwałik, Tomasz Wasilewski, Katarzyna Winkiewicz-Więcław, Magdalena Witkowska, Katarzyna Wojtowicz, Ewa Woźniak, Barbara Zdyb

Opracowanie i redakcja:

Małgorzata Szwałik

Noty biograficzne wykonawców oraz opisy wydarzeń na podstawie dostarczonych materiałów.

Opracowanie graficzne i skład:

Monika Szalczyńska

Korekta:

Olga Kromuszczyńska

Autorzy zdjęć:

Bartek Barczyk (str. 19)
© PWM/ fot. Jan Bebel (str. 5)
Arek Blomka (str. 34)
Maciej Cioch (str. 13)
Magdalena Czaja (str. 27)
Andrzej Grabowski (str. 38, 40, 41, 43)
Krzysztof Grygiel (str. 67)
Marcin Janda (str. 33)
Justyna Jokiel (str. 47)
Karpati&Zarewicz (str. 55)
Tomasz Kowaluk (str. 6, 11, 52, 54, 57)
Michał Magdziak (str. 9)
Weronika Przykłocka (str. 48)
Anita Wąsik-Płocińska (str. 12)
Daniel Rutkowski (str. 49)
Wojciech Urbanowicz / Wytwórnia Filmów Dokumentalnych i Fabularnych / FilMOTEKA Narodowa – Instytut Audiowizualny (str. 58, 62)
Marek Zimakiewicz (str. 20)
Archiwum Filharmonii Gorzowskiej (str. 21, 60)

Druk:

Sonar Sp. z o.o.
66-400 Gorzów Wlkp.
ul. Kostrzyńska 89

© Copyright by: Filharmonia Gorzowska 2022

ISBN: 978-83-946150-9-3

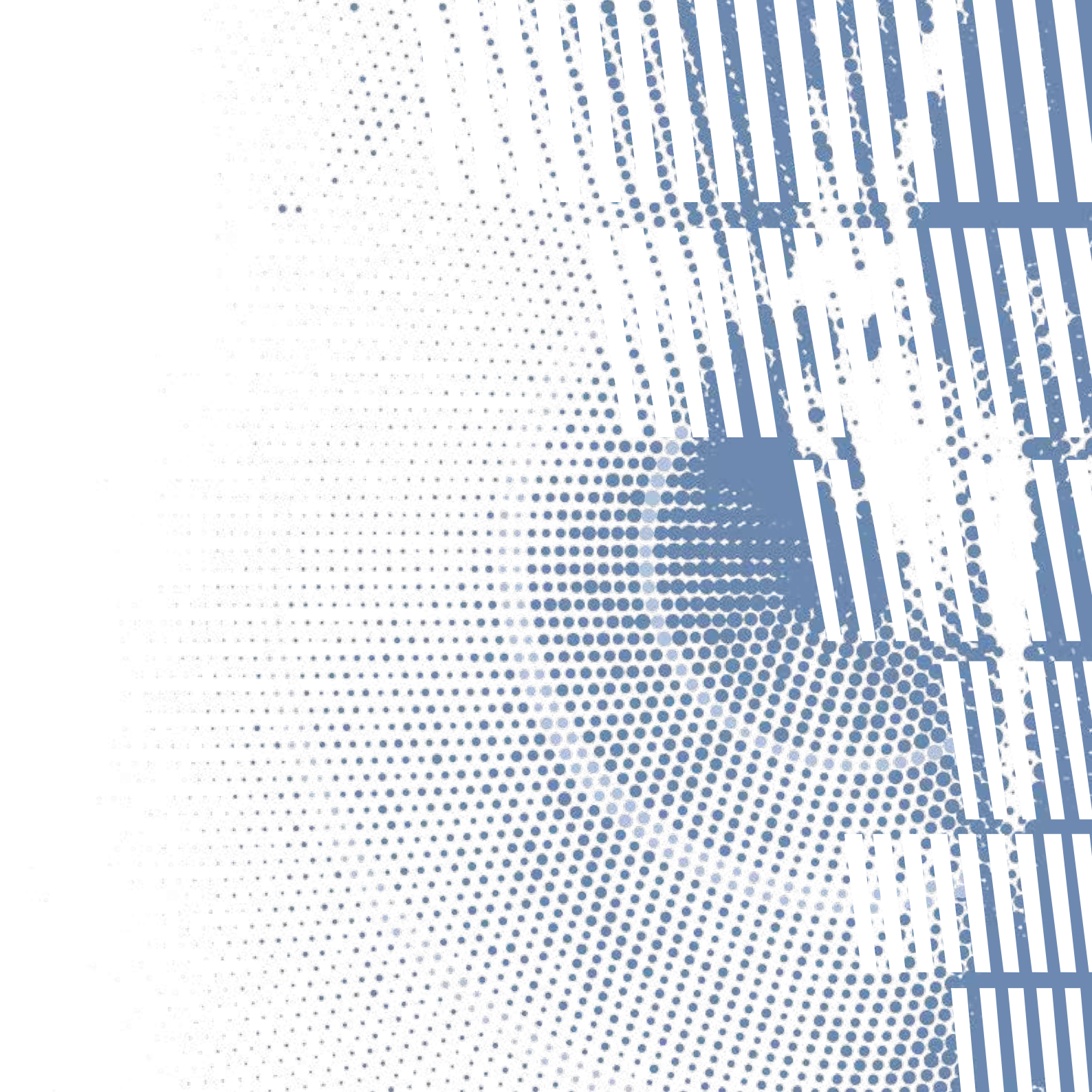

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

**Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca**

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Muzyka”, realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca

The background of the page is a solid light blue color. It is decorated with several horizontal bands of diagonal stripes. Each stripe is white and contains a different pattern: some are solid white, some have small black dots, some have larger blue dots, and some have a repeating geometric pattern. These bands are positioned at the top, middle, and bottom of the page, creating a rhythmic, textured effect.

ISBN: 978-83-946150-9-3